

► **Revolta a Moçambic**
Roda el món // Pàgina 18
 A Maputo, capital de Moçambic, les manifestacions de protesta per l'increment del preu del transport urbà van derivar en atacs als vehicles encarregats d'aquest servei, les populars *chapas*.

► **VIH / SIDA**
Què es cou // Pàgina 22
 Cada dia s'infecten més de 14.000 persones del VIH. El condó és l'única eina de prevenció davant les infeccions de transmissió sexual, però els microbicides poden aportar noves solucions.

► **Glosa i cant improvisat**
Expressions // Pàgina 24
 Cantar és natural. Totes les cultures ho fan. A Catalunya es canta més o menys com a tot arreu. La cançó improvisada, però, viu un moment de recuperació de la mà d'entitats com Cor de Carxofa.

setmanari de comunicació **directa**

núm. 85 // 12 de març de 2008

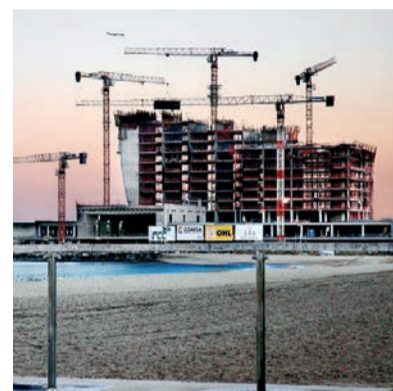
www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Un hotel de luxe pretén vulnerar la llei de costes

» Així està el pati // Pàgina 13

EL PROJECTE DE RICARDO BOFILL L'IMPULSA EL PORT DE BARCELONA

Eloy de Mateo

» De dalt a baix // Pàgines 3-5

Els Mossos apallissen als opositors al Pla Bolonya

Desenes d'estudiants tancats i encadenats a la facultat de Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona

Diego Ibarra

» Així està el pati // Pàgina 9

Abstenció basca, victòria de ZP per por induïda i pujada del PP

» Així està el pati // Pàgina 17

Agrolleida enderroca l'últim mas de Montagut

La multinacional Agrolleida enderroca sense avís previ el mas de Josep Dolcet, l'últim parcer dels masos de Montagut, després d'anys de resistència i d'assetjaments.

» Així està el pati // Pàgina 16

El PP vol penar la còpia privada d'arxius

L'aposta del PP –contrari a l'aplicació del cànon digital– per fer valdre els drets d'autor passaria per tipificar com a delicte la còpia privada d'arxius, emulant el model francès.

» Així està el pati // Pàgina 10

La junta electoral contra el dret de decidir

La campanya Decideixo Decidir va instal·lar taules per recollir signatures a diferents poblacions catalanes el 9 de març. En alguns municipis la policia espanyola va clausurar les taules i va requisar el material.

Editorial

Cànon digital: ni uns ni altres

L'any 2006 l'aprovació de la Llei de Propietat Intel·lectual, amb el vot en contra del PP, va significar l'entrada en funcionament del *cànon digital*. Aquesta mesura –que segons els seus impulsors està destinada a compensar econòmicament els autors per la còpia i el consum *il·legal* de la seva obra– té un caràcter preventiu, ja que grava econòmicament "qualsevol suport idoni per gravar o reproduir arxius". D'aquesta manera, la fórmula per contrarestar les suposades pèrdues de la indústria musical pel *Peer to Peer*, les descàrregues, tc, passava per convertir tots els consumidors en *delinqüents* potencials.

En aquest escenari el PP es va presentar com el bo de la pel·lícula, tot mostrant-se contrari al "càstig als ciutadans". Tanmateix, el seu punt de partida en aquest assumpte superava el del govern espanyol per la dreta. Els populars són contraris a la penalització preventiva, sí, però no perquè defensin la lliure circulació d'informació en un món global. La seva tesi s'inspira en la política de Sarkozy en aquest àmbit, que no és altra que la de convertir en delictes la descàrrega d'arxius a Internet, la còpia d'originals o l'intercanvi d'arxius, independentment de la seva finalitat.

Ni els uns ni els altres estan disposats a cedir davant la pressió que exerceix el *lobby* de les entitats de gestió de drets per restringir el dret a la lliure circulació d'informació amb el pretext de la defensa dels drets d'autor. Però, si tots som delinqüents i els autors estan desprotegits, per què l'SGAE continua facturant cada any quantitats immenses de diners? I encara, per què s'obvia que la indústria musical viu un procés de dinamització gràcies al *boom* del consum musical a la xarxa? PSOE i PP coneixen les respostes, però no estan disposats a assumir-les.

Pensem, doncs existim

La perifèria

↳ **Lluç Salellas**
/directa@setmanaridirecta.info/

Fa just una setmana –a la reunió de llançament d'aquest exemplar– feia extensible als meus companys que, una vegada més, la portada de la DIRECTA se centrava molt en Barcelona i els seus afers. No és que això sigui dolent en si mateix, però sí que crec que s'oposa a l'ideal del col·lectiu que setmana rere setmana tira endavant aquest projecte: entre d'altres coses, fer un mitjà que aconsegueixi fer aflorar conflictes i propostes silenciades o omeses pels mitjans de comunicació empresarials, incloses les que no apareixen perquè el focus de la notícia es troba geogràficament allunyat del centre de poder, Barcelona.

Alguns pensareu que sóc el típic gironí que es passa el dia cagant-se amb els xaves, pixapins, camacos, etc., però no és així. El

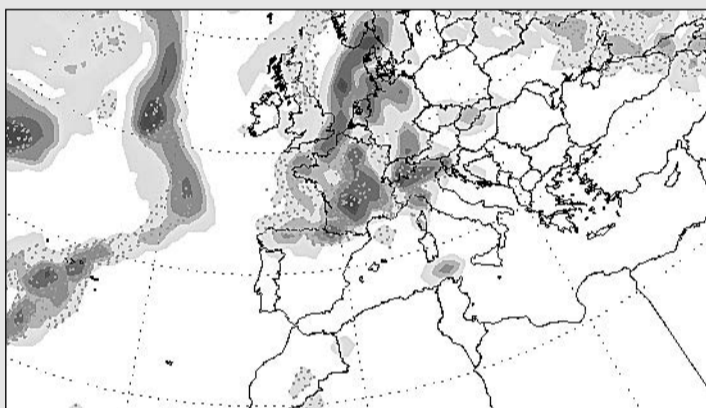
que demano és que siguem conscients que el territori no s'acaba a Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès, Terrassa, Granollers i Mataró. La DIRECTA i els catalans i catalanes hauríem de tenir més clar, per exemple, que si els trens de rodalies ara funcionen un pèl millor no vol dir que el tren con-

enllà del carrer Pelai i el Pla de Palau. Cal reflexionar i entendre que la lluita dels autobusers, la de "No a la Mat" i la contrària a l'especulació dels Prineus, l'horta valenciana o la costa mallorquina –per posar alguns exemples– són cosines germanes que necessiten el suport mutu. I, a vegades, un té la sensació que des de la metròpoli s'acostumen a veure les mobilitzacions del territori, de les comarques –en definitiva, de la *perifèria*– com simples annexos de la lluita central i únicament important.

Potser m'equivoco, exagero, desvariejo. No ho sé. El que sí que tinc clar és que només si tenim una consciència col·lectiva i vertebrada territorialment serem capaços d'aturar la piconadora del sistema capitalista i l'opressió de l'Estat espanyol. No dic res de nou, en sóc conscient, però de vegades va bé recordar els orígens i les bases per continuar avançant, no creieu?

La portada de la Directa es va centrar molt en Barcelona

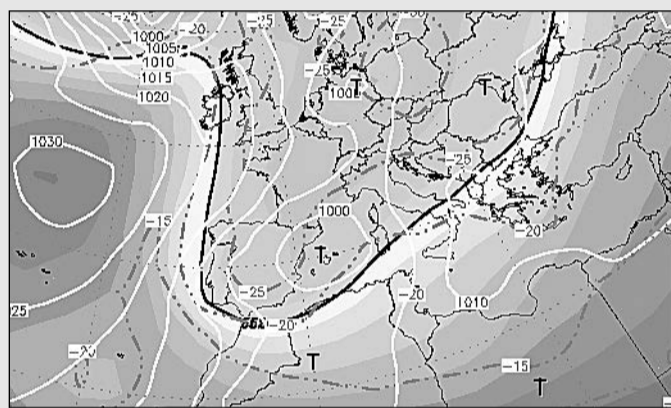
vencional que va a Ripoll, Lleida o Portbou hagi millorat aquests últims temps, més aviat el contrari. O que, si cada x temps els de les comarques baixem a la gran ciutat per manifestar-nos i exigir reivindicacions socials i nacionals, cal que els barcelonins també ho facin més

El diumenge 16 arribarà un front de pluges i nevades al nord.

Més fred i més neu

El mes de març sembla que es comportarà d'una forma molt activa. A partir del cap de setmana una nova baixada de temperatures creuarà Catalunya de nord a sud. Les masses fredes d'Escandinàvia començaran a viatjar en direcció a la Península Ibèrica. Diumenge, dilluns i dimarts els ruixats al nord de Catalunya seran freqüents i les nevades seran intenses a totes les cotes del Pirineu.

El dimarts 18 una nova perturbació portarà vent, pluja i neu al Pirineu.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana volem donar la més afectuosa de les benvingudes a la nova comissió que s'ha creat a la DIRECTA, *Agitprop*. La comissió de difusió i propaganda, que ha començat a funcionar aquesta setmana, serà l'encarregada d'aconseguir subscripcions per al setmanari. Les subscripcions són la principal font de finançament del projecte, són vitals per la continuïtat setmanal de la DIRECTA. Es per això que ens omple de goig i d'esperança la creació, per fi, d'aquesta comissió... una de les que més ha costat aconseguir crear.

D'altra banda ens despedim de totes vosaltres fins el proper dimecres 26 de març. Tanquem la paradedeta per Setmana Santa. No per fe cristiana, sinó pels problemes d'impressió i distribució que comporta la setmana festiva. Salut!

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluç Salellas • Impressions: Laia Alsina • Així està el patí: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició A corre-cuita
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS i ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Ferran Jordà

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/ Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracioidirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 11

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
-Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» La setmana passada la DIRECTA va informar sobre una actuació de l'equip de govern de la UPF que havia congelat les activitats del SEPC per no haver assistit a una reunió per discutir els fets relacionats amb la visita de Dolors Nadal al campus de la Ciutadella. Al cap de pocs dies, davant de la pressió dels estudiants, de part del personal d'administració i del professorat, el rectorat va cedir i, després d'una reunió amb membres del SEPC, va aixecar la suspensió, tot i que va advertir que està en el seu dret de prohibir els actes d'una associació si ho considera oportú_

BELLATERRA // LA UNIVERSITAT TÉ UN DÈFICIT DE 22 MILIONS D'EUROS

El rector de la UAB respon als estudiants enviant els Mossos

☞ Lluís Zu

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Prop de 40 estudiants es van tancar a la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona el 4 de març. El tancament es va produir a partir de la una del migdia, després de fer una cercavila. Els estudiants demanaven al rector de la UAB Lluís Ferrer que convocés una roda de premsa on anunciés de forma explícita que l'Autònoma té un dèficit de prop de 22 milions d'euros per la manca de finançament públic i que en aquestes condicions no es pot assegurar un ensenyament públic i de qualitat i molt menys reformar els plans d'estudis. Així doncs, demanaven que s'aturés l'aplica-

El rector va comminar els estudiants a negociar amb els Mossos

ció de la LOU, el Reial Decret i la LUC i que s'obris un procés obert a tota la comunitat universitària per reformar la universitat. Demanaven un procés democràtic i amb informació. Però el rector Lluís Ferrer, mitjançant l'Adjunt del Vicerector d'Estudiants i de Cultura, Martí Marín, s'hi va negar i va comminar als estudiants a negociar amb els Mossos d'Esqua-

Manuel Delgado va donar la lliçó a la plaça Universitat en protesta per la càrrega a la UAB

Nitgard

dra. Malgrat les advertències de Marín sobre la imminent arribada dels Mossos, aquests no arribaven i, mentrestant, es va convocar una concentració d'estudiants davant de la Facultat de Filosofia i Lletres per donar suport als companys tancats i denunciar les conseqüències negatives del procés de Bolonya. Poc després, al voltant de les cinc de la tarda, ja hi havia prop de 150 estudiants fora de la facultat.

Davant l'evolució dels esdeveniments, el Comitè de Vaga de la UAB va decidir fer una roda de

Es van apagar els llums i va començar la càrrega policial

premsa on va explicar als mitjans el perquè de la tancada, quina era la situació en aquell moment i les mobilitzacions programades pels dies següents. Mentre passava això, entre els estudiants la consigna era clara: *si vénen els Mos-*

sos, resistència pacífica, res de provocacions ni de violència. Com ja havia advertit el rector, dues hores després van arribar una desena de furgonetes dels Mossos d'Esquadra amb el permís del rector de la UAB, Lluís Ferrer, que prèviament ho havia consultat amb la degana de la Facultat de Filosofia i Lletres, Helena Estallega. Tot seguit es van apagar els llums i va començar la càrrega policial a cops de porra i el desallotjament dels tancats, mentre els concentrats cridaven *aquesta és la seva democràcia.*

▶ La ressaca de la càrrega

Pel dia següent s'havia convocat –des de feia setmanes– una assemblea general de campus i una concentració davant del Rectorat a la una del migdia, que és quan se celebra normalment el Consell de Govern. Però els greus esdeveniments del dia anterior van fer que es decidís canviar de plans i entrar al Rectorat per exigir explicacions. Les 1.500 persones concentrades, doncs, van enfilel el turó on hi ha la seu del rectorat hi van accedir dins l'edifici, on van descobrir que el Consell de Govern havia plegat abans d'hora per evitar la protesta. Allà només hi quedava el Vicerector d'Estudiants, Joan Carbonell, que hores abans havia despreciat els tancats i havia defensat l'actuació dels

Joan Carbonell va preferir callar i no explicar res

Mossos. Aquesta vegada, però, davant els estudiants que li demanaven explicacions, Joan Carbonell va preferir callar i no explicar res.

Per acabar l'acte, els estudiants van decidir concentrar-se fora del rectorat i llegir el manifest del Comitè de Vaga. Allà se'ls van afegir uns centenars d'estudiants per donar suport a la tancada i a les seves reivindicacions. ☐

El 'No a Bolonya' pren el carrer

☞ Joel Sans

Portaveu de la Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La manifestació del 6 de març va tornar a posar sobre la taula la denúncia del model d'universitat que s'està construint des de dalt amb el procés de Bolonya. Exigint la derogació de la LOU i el Reial Decret de Graus, més de 10.000 estudiants van prendre els carrers.

La manifestació, si bé va comptar amb menys estudiants de secundària, va aconseguir que el nombre d'universitaris i universitàries que van sortir al carrer fos indubtable-

ment major. A més, hi havia una important representació de la comunitat universitària: des de les vàries desenes de samarretes taronges de l'Assemblea contra la Precarietat de la UAB fins a la presència de professors titulars. La relació entre treballadors i estudiants també es va veure reforçada per l'especial presència dels treballadors d'autobusos durant bona part de la manifestació.

El recorregut, pensat per baixar per les Rambles, es va veure impedit per un fort dispositiu policial que no va dubtar a carregar a cops de porra diverses vegades. Després de llegir un manifest en el qual es denunciava que s'estava ne-

gant el legítim dret de manifestació pel centre de la ciutat, així com la càrrega policial a la UAB, la manifestació va continuar pacíficament per Via Laietana fins a Pla de Palau.

Els parlaments finals van reflectir la diversitat i les connexions de la mobilització, amb la participació del Comitè de Vaga de la UAB, d'un professor titular, del sindicat USTEC (un dels convocats de la vaga general a l'educació secundària i primària contra la seva privatització), d'una estudiant de secundària i de dos treballadors d'autobusos. Va destacar la crida a organitzar-se en les assemblees i a continuar les mobilitzacions.

La protesta es fa forta a la facultat del Raval

☞ Bernat Bossacoma

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La facultat de Filosofia, Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, ubicada al cor del barri del Raval, tampoc es va mantenir al marge de les mobilitzacions que es van fer al llarg de la setmana passada per qüestionar el Procés de Bolonya. Un dels desencadenants "locals" de les protestes va ser el descobriment, fa unes setmanes, d'unes comissions que sense la participació d'estudiants estaven parlant diversos punts relacionats amb l'aplicació concreta del nou model. Va ser aquest fet, juntament amb "la inexistència d'informació i de vies obertes per la discussió i el diàleg entre els diferents membres de la facultat", el

que va portar a l'assemblea de facultat a convocar una "setmana de lluita". Aquesta va tenir els seus precedents la setmana anterior (del 25 al 29 de febrer) amb una assemblea en la qual hi van participar vora 200 estudiants i on es van assumir les reivindicacions i els actes previstos per la setmana següent. L'endemà, i com a tret de sortida, es va fer un simulacre d'enterrament de la universitat pública. La resta de la setmana de lluita va consistir en aturar les classes i bescanviar la docència per activitats alternatives. Debats sobre l'EEES, xerrades sobre les mobilitzacions a Grècia i la precarització de la vida o una concentració amb els conductors d'autobusos van omplir de vida social i de reivindicació la facultat del Raval de la UB.

» Un altre dels punts que més podrien afectar el sistema universitari català amb l'aplicació del Procés de Bolonya és l'ús de la llengua catalana. De fet, a la UPF, una universitat que fa anys s'enorgullia de ser un centre molt compromès amb el català, en la seva aplicació dels postgraus ha abandonat quasi per complert l'ús d'aquesta llengua i ha apostat, definitivament, per la llengua castellana i anglesa_

Espai Europeu d'Ensenyament Superior

EL 1999 S'INICIA EL PROCÉS DE BOLONYA, QUE AFECTA TOT EUROPA • EL CURS 2009-2010 ELS PAÏSOS CATALANS HAN DE FUNCIONAR PLENAMENT SEGONS ELS DICTATS D'AQUESTS ESTUDIS

ESTRUCTURA DELS ESTUDIS

PASSEM DE LES LLICENCIATURES DE QUATRE ANYS, DELS MÀSTERS I DELS DOCTORATS, POC NECESSARIS PER LA MAJORIA DE LLOCS DE TREBALL I AMB POCA DEMANDA, A UN MODEL DE GRAUS I POSTGRAUS. (4 + 1)

GRAUS

• Orientats a crear carreres curtes i generalistes que formin en competències professionals i deixin de banda la formació científica i humana. Per exemple, segons el Reial Decret una quarta part dels crèdits –per tant, un curs sencer– anirà destinat a la formació generalista (anglès, informàtica, etc.) sense tenir en compte el grau escollit.

POSTGRAUS

• Seran molt més necessaris i, al fer-los, s'obtidrà una equiparació amb el que ara són les llicenciatures. Per ser professor o advocat, per exemple, seran necessaris. Un dels inconvenients que presenten és que només hi podran accedir el 30 per cent dels graduats i, a més, compten amb més filtres d'accés. Pel que fa als preus, es podran arribar a equiparar a les tarifes públiques (els privats van a part i es disparen a nivell estratosfèric) i costaran fins a 28 euros el crèdit (el doble del preu d'un crèdit en una llicenciatura). D'altra banda, el nivell d'anglès (a la llicenciatura de polítiques de la UPF es requeria un nivell superior al que demanen les universitats dels EUA) és un filtre econòmic, ja que actualment el sistema públic no garanteix l'aprenentatge d'aquets idioma.

• Liberalització del sector i entrada de les empreses a les universitats. A Nuremberg el postgrau d'Història Contemporània el financen Volkswagen i Mercedes i, a Madrid, ja existeix la càtedra Repsol. És una imitació del model nord-americà, on les empreses tenen les seves pròpies universitats. Coca-Cola n'és un exemple.

CRÈDITS ECTS (EUROPEAN CREDIT TRANSFER SYSTEM)

• Els defensors del procés de Bolonya o de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior apel·len a aquests crèdits per defensar el model. Són els que permetran (encara no està del tot clar com) fer equivalents totes les titulacions arreu d'Europa. A l'hora de la veritat signifiquen 25 hores de treball de l'alumne (a classe i fora de classe) per cada crèdit: 25 x 60 = 1.500 hores l'any. Si dividim entre els dies de classe d'un estudiant, aproximadament entre 175 i 200 hores, això significa prop de vuit hores al dia de feina. Tenint en compte l'estat actual de les beques, això significa elititzar, ja que o estudies o treballes.

MÉS SEMINARIS, MENYS CLASSES MAGISTRALS, AUGMENT DE LES PRÀCTIQUES ENTESES COM A DEURES ESCOLARS. TOT PLEGAT IMPLICA L'ÚS D'INVESTIGADORS JOVES I PRECARI PER LA DOCÈNCIA I AMB SOUS DE MISÈRIA.

FINANÇAMENT ECONÒMIC

El model canvia molt i necessita fons econòmic. Des del sector públic no s'ha reforçat prou i això implica que les empreses entrin en tots els camps. Financen campus, obres, postgraus, etc., amb una rendibilitat clara. Pel que fa als estudiants, si es volen finançar els estudis, la solució que se'ls ofereix és un préstec del banc que han de tornar sempre que tinguin uns ingressos superiors als 1.000 euros durant els primers anys després d'acabar la formació universitària.

El model de finançament també ajuda a crear universitats amb més recursos gràcies als fons privats. Això fomenta universitats de primera i de segona. Hi ajuda l'ANECA, que és l'encarregada d'avaluar les universitats segons els seus resultats, els projectes d'investigació que tenen, etc. D'aquesta manera s'estableix un rànquing d'universitats segons el qual les que tinguin més punts rebran més diners. Tant per part pública com privada, el funcionament és el següent: als centres que estan millor els donen més especialització de les universitats petites en aspectes molt concrets on puguin fer-ho millor que Barcelona. Lleida-Agrònoms seria l'exemple. Impera el model competitiu entre universitats i no el cooperatiu.

MODEL DEL 'LONGLIVELEARNING'

• Sempre a punt per formar-se, amb la idea que les empreses tinguin mobilitat de treballadors i acomiadaments més senzills.

LA LLENGUA CATALANA

• Com a eina poc competitiva dins el mercat europeu, el català queda relegat en la gran majoria de postgraus. El castellà i l'anglès recuperen terreny i deixen la llengua catalana en una situació difícil perquè pugui esdevenir una llengua de ciència.

GOVERN I UNIVERSITATS

Amb caràcter presidencialista. Cada quatre anys hi ha eleccions de rector. Inconvenients: els professors catedràtics i amb plaça pública a la universitat tenen un vot ponderat del 51 per cent, tot i que representen una proporció molt menor. Els estudiants poden arribar a ponderar un 30 per cent com a molt. Els professors amb situació més precària no arriben ni al 10 per cent. Són unes eleccions molt desiguals.

• El rector escull els vicerectors i forma l'equip de govern, que només ha de presentar comptes al Claustre –l'òrgan més democràtic que existeix– un cop l'any. Això sí, és un òrgan merament consultiu.

• El Claustre escull part del Consell de Govern: primera fase de selecció (la resta són degans i vicerectors) amb una representació infima d'estudiants, PAS i professorat precari. Aquí el rector ha de presentar els temes i el Consell de Govern els ha d'aprovar. És molt difícil que perdi votacions.

• L'òrgan decisor més alt, però, és el Consell Social, on bàsicament hi participen representants de la societat, altrament dits empreses. De fet, els representants designats pel Parlament de Catalunya sovint també són representants d'empreses. A la UPF passa amb un representant del Parlament que, alhora, és del Banc Sabadell.

EUROPA // UN REIAL DECRET SUBSTITUEIX LES LLICENCIATURES PER GRAUS DE FORMACIÓ

El Pla Bolonya: privatització i devaluació d'estudis universitaris

Luís Zu • Feliu Font
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El model d'universitat pública actual té com a objectiu facilitar una formació superior basada en els coneixements a una capa àmplia de la població per afavorir, entre altres coses, la mobilitat social. Amb l'aplicació de Bolonya –mitjançant la LOU, el Reial Decret d'Ordenació dels Ensenyaments Universitaris i la LUC– el model d'universitat canvia. De fet, la declaració de Bolonya efectuada pels ministres d'Educació de la Unió Europea i d'altres l'any 1999 té com a rerefons els Acords Generals de Comerç i Serveis (AGCS) negociats a l'OMC i les

reunions de la patronal europea en el marc de l'European Round Table (ERT).

Els AGCS demanaven als països membres de l'OMC que liberalitzessin els sectors dels serveis en els quals l'Estat no pogués tenir el monopoli. A efectes pràctics, això significava sobretot la sanitat i l'educació. L'argument és que no es pot permetre que l'estat finacii amb diners públics un sector on hi ha empreses privades, ja que això suposa una competència deslleial i una distorsió del lliure mercat. Per això, s'exhorta els estats a reduir les despeses en aquests sectors, seguint la dinàmica que es va iniciar a la Unió Europea arrel del Pacte d'Estabilitat i Creixement

l'any 1997, que encotillava la despesa pública amb el límit del 3 per cent de dèficit públic. Per la seva part, la patronal de l'ERT veia amb preocupació que la mà d'obra sobrequalificada que sortia de les universitats europees no s'adaptava a les exigències del mercat de treball, caracteritzat per la terciarització de la economia i la generació de pocs llocs de treball d'alta qualificació, però sí de moltes feines que demanen habilitats generals i la capacitat d'anar aprenent en funció de les condicions canviants de la producció.

D'aquí que –a un nivell més concret– el Reial Decret estipuli la substitució de les diplomatures i llicenciatures per un grau de formació

d'habilitats i aptituds generals, sense un coneixement ampli i profund de la seva branca d'estudis. Si algú es vol especialitzar al nivell de les actuals llicenciatures haurà de cursar un màster a un preu molt més alt que el grau. La intenció d'això és fer de la universitat una fàbrica de mà d'obra adaptada a les necessitats de les empreses, que demanen una minoria qualificada i una majoria flexible i capaç d'adaptar-se a les exigències canviants de la producció. A més, –seguint l'esperit dels AGCS–, la LOU diu que el preu dels estudis ha d'anar apropant-se al seu cost real. És a dir, que el preu dels futurs graus serà més elevat, ja que el preu real és el preu que hauran d'oferir les universitats

públiques una vegada s'hagin descomptat les retallades del finançament públic. Això és el que ha passat a la Universitat Autònoma de Barcelona, que ha deixat de percebre onze milions d'euros que la Generalitat li havia de donar per aquest any. Conseqüentment, les universitats públiques es veuran obligades a pujar el preu de les matrícules i es trobaran en una situació molt vulnerable davant les ofertes del capital privat per entrar a la universitat, ja sigui finançant i creant màsters o entrant al propi consell social. Aquest és un dels motius que explica que un dels lemes més repetits a les manifestacions contra Bolonya sigui el de "no a la privatització".

» Les universitats catalanes han tancat files davant l'actuació de Lluís Ferrer. El 6 de març, i coincidint amb la manifestació d'estudiants universitaris, els rectors van sorprendre a tothom fent públic un posicionament on donaven suport a l'enviament dels Mossos d'Esquadra a la UAB per aturar una protesta. També van defensar l'aplicació del Procés de Bolonya com a futur de l'ensenyament superior a Catalunya. D'aquesta manera, els governs de les universitats van negar altra vegada la possibilitat de negociar, pactar i dialogar amb els estudiants les característiques futures de les universitats_

OPINIÓ // ENS TROBEM DAVANT PROBLEMÀTIQUES TRANSVERSALS LLIGADES A LA PRIVATITZACIÓ

No a Bolonya, sí als dos dies

Isabel Benítez
Membre del Comitè de Vaga de la UAB

Durant la setmana passada es van desenvolupar activitats reivindicatives i, per sobre de tot, informatives sobre el que està succeint a les universitats públiques, tenint com a punt de mira l'aprovació del Reial de Decret de Graus i l'amenaça del Conseller Huguet de reformar la LUC, per tal de desenvolupar l'esperit de la LOU reformada pel PSOE –amb el suport de tots els partits parlamentaris-. La Plataforma Mobilitzadora (PMDUP) va convocar una manifestació unitària i els campus de la UAB, de Mundet (UB) i la

Dos mossos d'esquadra a la facultat de Lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona

Diego Ibarra

Els campus de la UAB, de Mundet i Geografia i Història (UB) van fer vaga

Facultat de Geografia i Història (UB) eren les úniques que feien vaga. A Història es va fer durant quatre dies amb un seguiment del 100 per cent. A la UAB va ser del 90 per cent i pràcticament es pot dir el mateix de Mundet.

L'organització de la vaga a la UAB va tenir trets distintius. Un va ser l'aplegament de professors i treballadors i de treballadores sense contracte (becaris de diferents tipus). L'altre va ser

una feina de creació de piquets informatius, de desplegament d'octavetes i de materials d'anàlisi, de diàleg amb les sindicats. Això es va perfilar necessari i molt urgent. Erem prop de 10.000 persones. I es va produir un canvi qualitatiu a diferents nivells. En primer lloc, el lema de la manifestació és un rebuig sense ambigüitats del Procés de Bolonya i una recuperació del fil de les lluites estudiantils dels últims anys: *No a la LOU*. En segon lloc, el grau d'informació dels i les participants era sensiblement superior, la qual cosa es va reflectir en l'autonomia de consignes, de pancartes i de lemes nous, més enllà dels clàs-

sics. A més, la marxa de la manifestació va aplegar gent cohesionada. Finalment, els parlaments finals de la manifestació van il·lustrar la transversalitat de les problemàtiques i de les lluites lligades a la degradació, privatització i mercantilització (aplicació de criteris de rentabilitat mercantil i no social), ara els dels transports públics, ara la investigació o la docència secundària o superior. I així ho van explicar una companya del Moviment Assambleari d'Estudiants de Sabadell (MAES), una companya d'USTEC en relació a la LEC; els estudiants de la PMDUP i becaris del Comitè de Vaga de la UAB i

un professor. També vam compartir amb la presència i la intervenció final dels companys i companyes del Comitè de Descansos de TMB.

Pel que fa a la càrrega dels Mossos a la UAB, difícilment pot ser explicada en clau d'ignorància o de torpesa política. Lluís Ferrer i Rafael Grasa sabien molt bé el que volien evitar. De fet, en Grasa recorda a la perfecció el que va a passar a Sevilla al 2002: vol desvincular la lluita de les bases i criminalitzar ("minoria feixista") als i les estudiants organitzats. La lluita de l'assemblea de Traducció i Interpretació contra la LOU a la UAB ha suposat la retirada d'un Grau per

l'any vinent i la dimissió del Deganat. La lliçó de Traducció no és cap tonteria: Bolonya es pot aturar.

La carta blanca donada als Mossos va ser un exercici d'enginyeria social, però no va tenir en compte que nosaltres també tenim memòria. Les mentides del Rector i del Secretari, recolzades pel Consell de Govern, reflecteixen un estat de total pèrdua d'arguments. La càrrega no va ser a dins la facultat: va ser a la gent de fora de la tancada, reunida en assemblea en horari lectiu a la universitat. No ho oblidem. 3.000 persones van demanar explicacions a un Rector i a un Equip de Govern molt valents per negar l'existència de ferits i poc trempats per assumir públicament les seves decisions.

Les mentides del Rector evidencien una pèrdua total d'arguments

L'èxit de la lluita contra la LOU ara rau en la capacitat per fer créixer les assemblees, d'enfortir els vincles transversals estudiantils, laborals i socials i, per descomptat, d'obrir un debat públic sobre el model d'ensenyament i de societat que poden construir i que volem conquerir.

A tothom que tingui paciència per llegir-ho

Martí Marín Corbera
Ex-adjunt del Vicerector d'Estudiants i de Cultura per a Estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona

El meu nom és Martí Marín Corbera i, fins fa poca estona, era Adjunt del Vicerector d'Estudiants i de Cultura per a Estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona. Arran dels esdeveniments que van tenir lloc la tarda-vespre del dimarts dia 4 de març de 2008 he decidit presentar la meua dimissió al Vicerector que va nomenar-me per al càrrec. El motiu és el meu desacord amb la decisió presa pel Rector –amb

els suports que fossin– d'encastrar als Mossos d'Esquadra el desallotjament dels espais de l'edifici B de la Facultat de Filosofia i Lletres que estaven ocupats per un grup d'estudiants mobilitzats per la convocatòria de vaga contra el procés de Bolonya, la LOU i el Reial Decret d'Ordenació dels Ensenyaments Universitaris. El fet que jo no comparteixi bona part dels continguts i de la forma de la protesta dels i les estudiants –per motius massa llargs i completament impropis d'explicar aquí– no implica que hagi d'estar d'acord amb el mètode utilitzat per desactivar-la. Com a testimoni directe dels fets no puc sinó pensar que l'única forma d'evitar les empen-

L'única forma d'evitar els cops de porra i els contusionats era no demanar l'actuació policial

tes, els cops de porra, els contusionats i tota la resta de situacions que vaig poder contemplar era no demanar l'actuació policial i assumir, si calia, seguir negociant hores i hores, per absurda que pogués semblar la

situació a qui fos –fins i tot a mi mateix. Ser conseqüent amb aquesta convicció implica necessàriament dimitir. Tanmateix, la tarda del dia 4, quan vaig saber que la decisió de fer intervenir els Mossos d'Esquadra ja estava presa, no vaig dimitir i vaig continuar exercint una de les tasques que s'esperava del meu càrrec: mediar en els conflictes entre estudiants i institució. Com a Adjunt d'Estudiants vaig jugar el paper de pont entre les dues parts, sabent perfectament –negar-ho seria cinic– que jo em trobava en una d'elles i no al mig. Creia que fent aquest paper podia evitar mals majors. Un cop demostrat que no és així, seguir com si res ha deixat de tenir sentit per mi. El darrer servei que

havia de complir en virtut del meu càrrec de cara a la institució el vaig fer amb escreix: seguir en el lloc dels fets –davant i no darrere del cordó policial– fins que vaig estar segur que ja no passaria res més i empassar-me, a causa de la meua ubicació, tot el que els i les estudiants presents tinguessin a bé de dir-me i en el to que ho volguessin fer. En la seva situació, potser jo no hauria actuat de manera tant diferent. El darrer que crec que he de complir de cara als i les estudiants que ahir van ser colpejades és aquesta nota de dimissió, que ja sé que no arregla res, però que em permetrà mantenir la coherència.

Sabadell, 5 de març de 2008

Impressions

Gemma Cots. Periodista • Oriol Junqueras. Historiador

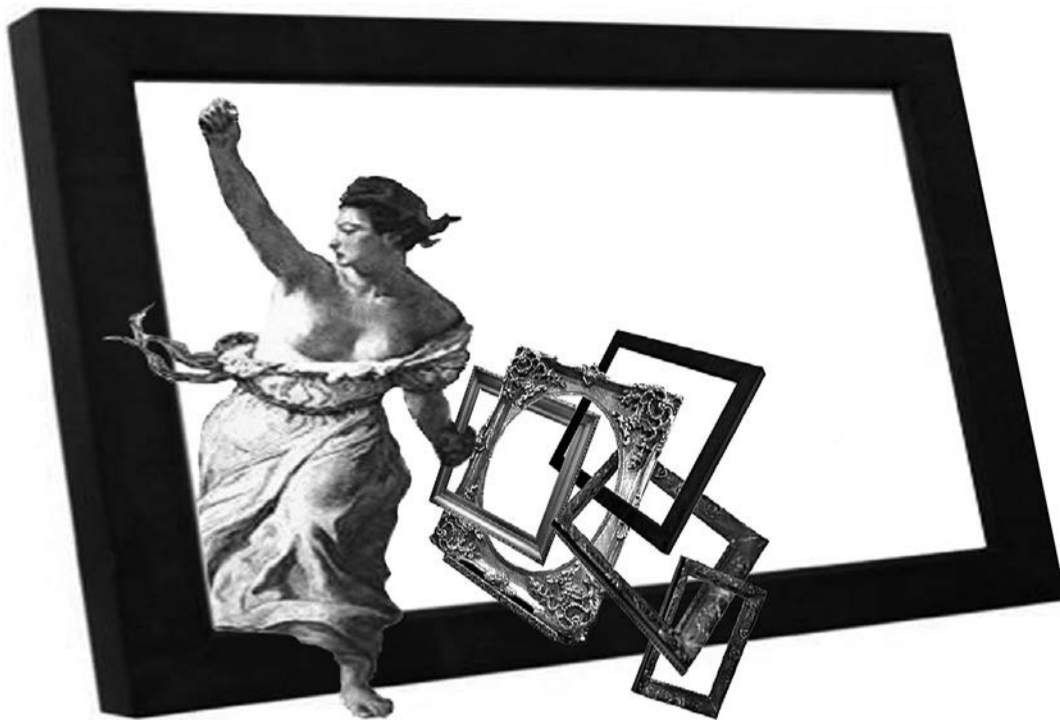
/opinio@setmanaridirecta.info/

Sobre la Llibertat

A mitjan segle XIX, l'anglès John Stuart Mill proclamava que democràcia no és sinònim de llibertat. Al llibre *Sobre la Llibertat* posa de relleu la naturalesa i els confins del poder i quina és la legitimitat de la societat per exercir-lo sobre cada individu. Un dels seus postulats fonamentals és l'anomenat "Principi del dany", segons el qual, les persones són lliures de fer allò que els sembli convenient, sempre que no suposi un dany o perjudici per als altres. De tal manera que la funció de l'Estat hauria de consistir fonamentalment en la supressió d'aquells elements que limiten la llibertat. Quelcom que, segons Isaiah Berlin, implica una definició "negativa" de la llibertat, en el sentit que aquesta s'entén com l'absència d'impediments, obstacles i coercions. Actualment, aquesta concepció "negativa" resulta clarament insuficient, ja que no pren en consideració la

idea de llibertat "positiva", que centra la seva atenció en la capacitat d'actuació i en les oportunitats per exercir-la.

Sigui com sigui, l'aportació de Mill és realment extraordinària. Segons la seva opinió, la democràcia era la millor forma de govern per protegir l'individu i les seves llibertats. Però, tal com li resulta evident de la lectura de *La democràcia a Amèrica* d'Alexis de Tocqueville, també presenta un mancança difícil de corregir, ja que no garanteix els drets de les minories enfront dels possibles abusos de les majories. En altres paraules, per poder parlar de llibertat cal tenir present que existeixen drets inalienables (la vida, la integritat física, etc.), que se situen més enllà de qualsevol voluntat majoritària. En concret, Alexis de Tocqueville va analitzar el sistema polític i social nord-americà des d'una perspectiva il·lustrada, fonamentada en el respecte a qualsevol tipus d'idees i a la seva lliure circulació, on la pluralitat ideològica ha de ser entesa com l'existència de diferents punts de vista per comprendre el món. De fet, però, Tocqueville va quedar tan fascinat per les llibertats americanes com horroritzat pel tractament que els mateixos americans reservaven als indis. I, probablement, aquest horror va estimular les seves reflexions sobre el paper de les minories. En bona mesura, l'eclosió del pensament il·lustrat va obrir les portes a una època de revolucions, que tindrà un paper fonamental en la formulació dels principis de la igualtat democràtica.

Xavier Blasco Piñol

Els catalans ja fa temps que tenim ben apresada aquesta lliçó i ja sabem que la 'seva' democràcia no garanteix la 'nostra' plena llibertat

Per tot plegat, els catalans ja fa temps que tenim ben apresada aquesta lliçó i ja sabem que la "seva" democràcia no garanteix la "nostra" plena llibertat.

Parafraçant el modernista Alexandre Cortada en el seu article *El nou autonomisme català* (1893), podríem afirmar que la fatalitat ens ha fet caure dins d'un Estat en el qual no ens trobem del tot bé. Les nostres decisions, conviccions i el sentiment identitari no han estat mai respectats i, per tant, mai no hem pogut encaixar amb els altres pobles que el conformen. A l'Estat espanyol, tot i dir-se i fer-

se dir país democràtic, les minories –per molt majoritàries que siguin– resten sotmeses al poder d'un Estat centralitzador i centralista.

Segons aquest mateix autor, la màxima d'Espanya per mantenir la unitat passa pel retrocés, l'ensopiment i el reaccionarisme, més que per la llibertat i l'autonomia. Madrid només ha esdevingut el símbol de la pàtria unificada i indivisible, tan sols representa la capitalitat administrativa de la nacionalitat espanyola i no ha estat capaç d'esdevenir la base sòlida que estructurari la vida de la nació

espanyola. És, en definitiva, un simple centre financer que, després de tres segles d'espòli, limita el nostre progrés i posa traves constants en el nostre camí cap a la llibertat.

Tal com apuntava Cortada a finals del segle XIX, ara per ara, la nostra màxima hauria de ser encoratjar el jovent per encaminar Catalunya cap a un renaixement moral. Només l'exemple del treball ambiciós i de les aspiracions més nobles ens permetran construir les condicions objectives per a l'emancipació social i nacional, per a la conquesta real de la nostra llibertat.

Marc Martí. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

Haurem d'esperar a la fi del petroli?

Fa uns dies vaig tenir l'oportunitat de veure el documental "The end of suburbia", que narra el naixement, el desenvolupament i la pròxima fi dels suburbis nord-americans. El declivi de les ciutats fordistes, contaminades i envaïdes de treballadors pobres, l'accés al petroli barat després de la segona guerra mundial i el poder de la indústria automobilística són les claus per explicar com es va construir el somni americà sobre la casa unifamiliar en sèrie.

Tal com s'explicava a la *Directa* número 83, l'arribada del nivell màxim de producció de petroli, juntament amb un constant increment de la demanda, farà que els preus siguin cada vegada més elevats. Així doncs, el sou no donarà per

pagar la benzina del 4x4 que porta molts nord-americans de classe mitjana de casa a la feina, de feina a casa, de casa al centre comercial. La principal solució que planteja el documental és fer cas del "nou urbanisme", que proclama les virtuts dels barris compactes i densos (amb edificis de tres o més plantes), amb diversitat d'usos, on el veïnat es coneix i es pugui anar a peu a comprar, a la feina o a passejar.

A Catalunya, des d'una altra realitat, també s'ha seguit el model nord-americà. El creixement de cases aïllades o adossades a la província de Barcelona ha estat brutal durant els últims anys: només entre 1987 i 2001, en gairebé el 80 per cent dels municipis de la província més de la

Sota l'excusa de crear habitatge social nou, s'està posant més llenya a la màquina del creixement en el moment que el sector immobiliari es desinfla

meitat dels nous habitatges construïts van ser d'aquest tipus. Aquest fet va acompanyat d'un augment del consum d'aigua, d'energia, de cotxes per habitant i de desplaçaments.

Després d'anys d'un consum de sòl decidit per les immobiliàries i amb el beneplàcit dels ajuntaments, la Generalitat s'ha posat a regular el creixement territorial a través dels plans directores urbanístics. Una de les novetats és la creació de les Àrees Residencials Estratègiques, 90.000 habitatges nous -la meitat "socials"- per tal d'acomplir els objectius del Pacte Nacional de l'Habitatge, sota els criteris del nou urbanisme.

Aquesta és una bona notícia a mitges. Si seriosament es vol

posar fre al model dispers de creixement urbà, simplement s'haurien hagut de denegar els planejaments d'aquest tipus. Sota l'excusa de crear habitatge social nou, s'està posant més llenya a la màquina del creixement en el moment que el sector immobiliari es desinfla (es necessiten els 45.000 "habitatges no socials"?). El nou urbanisme simplement reivindica el valor del que ja tenim: la "vella" vida de barri, que està essent malmesa per l'especulació, l'expulsió de residents i la destrucció del petit comerç. La previsió de noves construccions massives, nous aeroports, noves auto-vies i AVEs només fan que accelerar la insostenibilitat del territori i abocar-nos cap a la crisi energètica i ambiental.

David Karvala. Membre de la Plataforma Aturem la Guerra

/opinio@setmanaridirecta.info/

Ara, com fa cinc anys... No a la guerra!

El proper dissabte 15 de març Barcelona se sumará al mig centenar de ciutats del món que sortiran al carrer per protestar contra la guerra.

La data marca el cinquè aniversari de la invasió de l'Iraq i de les protestes massives de la primavera de 2003.

Tot allò que ha passat des de llavors confirma que nosaltres teníem raó davant les mentides abocades per Bush, Blair i Aznar.

El fet és que, cinc anys després, el moviment contra la guerra és més necessari que mai.

L'ocupació de l'Iraq ha provocat la mort de fins a 600.000 iraquians i ha convertit quatre milions de persones en refugiades. Els sistemes sanitari i educatiu estan destruïts.

A l'Afganistan, les bombes i les tropes estrangeres no han reduït la violència ni l'opressió vers les dones, un fet poc sorprenent, ja que mai va ser la

seva intenció. Cada cop més camperols afganesos s'aixequen en armes davant els abusos de l'ocupació.

A Palestina, la població pateix el boicot econòmic i els atacs militars israelians, duts a terme amb el suport dels governs dels EUA i d'Europa. Fa pocs dies, l'exèrcit israelià va matar 100 palestins a Gaza –la majoria d'ells nens o civils– sense quehi hagués cap condemna per part dels EUA ni tampoc de Javier Solana.

El problema no es limita a la regió de l'Orient Mitjà. Arreu del món els drets humans estan amenaçats.

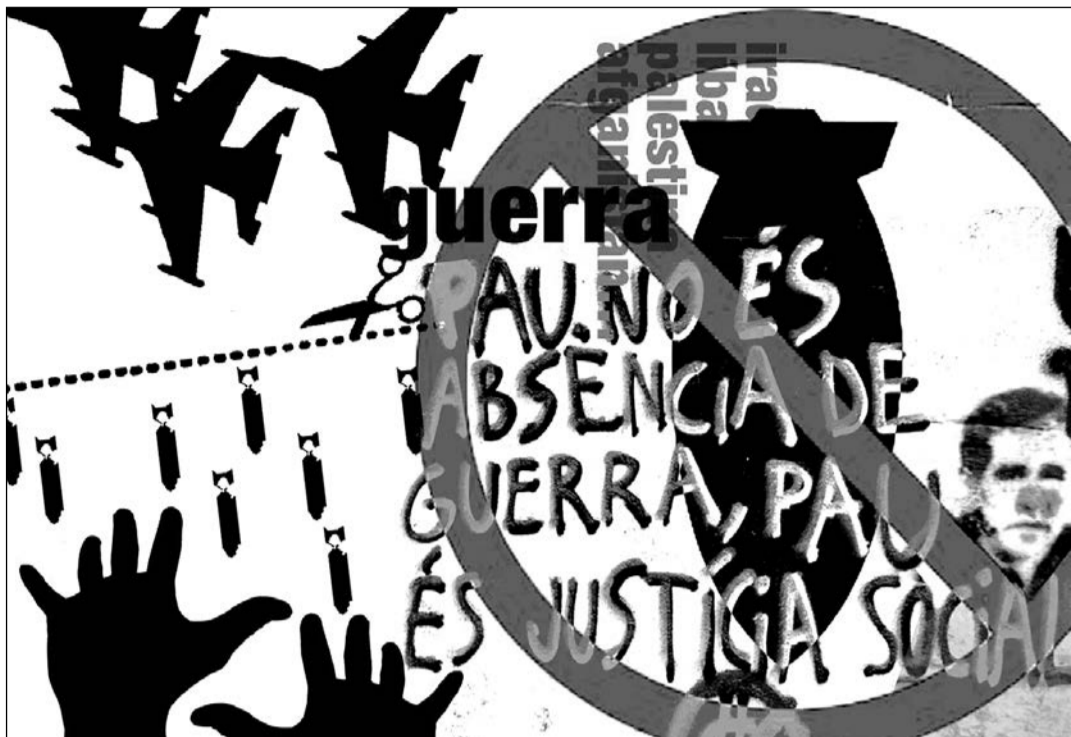
Se sap de les presons il·legals dels EUA a Guantánamo i Abu Ghraib, però a Bagram, a l'Afganistan, en tenen una que encara és pitjor i més gran que aquestes.

A Europa, cada parell de mesos s'anuncia la detenció d'una "cèl·lula terrorista d'Al Qaeda". L'últim exemple han estat les deu persones detingudes al Raval, amb només la paraula d'un informador dels serveis secrets. S'espera que, com ha passat en altres ocasions, se'ls alliberi al cap d'uns mesos, sense càrrecs... i sense titulars. Però mentrestant, els nostres veïns musulmans pateixen sospites i insults al carrer i a l'escola criden "terroristes" als seus fills.

Si es duen a terme les amenaces –que Bush no deixa de repetir– d'atacar l'Iraq, tota la situació es posarà encara pitjor.

Tenim més motius que mai per tornar a protestar contra la guerra i les ocupacions a l'Orient Mitjà.

Si els EUA aconseguïen imposar-se a la regió i fer-se

Aquiara

L'esperit antigüerra de fa cinc anys no ha desaparegut... ni tampoc s'ha reconvertit en un suport vers les intervencions militars 'humanitàries'

amb el control del seu petroli, el seu model de neoliberalisme bèl·lic s'estendrà encara més. Des de l'OMC i el canvi climàtic fins als moviments a l'Amèrica Llatina, uns EUA victoriosos a l'Orient Mitjà tindrien més confiança per imposar-se arreu. En canvi, una derrota a aquesta regió debilitaria el seu projecte arreu del món.

Per això hi ha molt en joc.

Les protestes dutes a terme des de 2003 han aconseguit la caiguda del poder d'Aznar i Blair i el desprestigi total de Bush. Ara cal pressionar per acabar amb les ocupacions que van impulsar tots ells.

Aquí no hem d'oblidar la presència de tropes espanyoles a l'Afganistan. Gairebé tots els partits parlamentaris hi estan a

favor, però el 55 per cent de l'opinió pública a l'Estat espanyol vol la reducció o la retirada total de les tropes.

És un exemple de com l'esperit antigüerra de fa cinc anys no ha desaparegut... ni tampoc s'ha reconvertit en un suport vers les intervencions militars "humanitàries".

Les protestes contra la guerra tenen el potencial de mobilitzar moltíssima gent. El problema és que, ara, sense l'interès que van mostrar els mitjans massius l'any 2003, és més difícil fer arribar la convocatòria a la població. A Barcelona encara ho tenim pitjor perquè no podem ni enganxar cartells al carrer.

Així que, tenint en compte els pocs dies que ens queden

abans del 15-M, ens toca parlar amb amics, familiars, col·legues de la feina o de la facultat per fer-los arribar la convocatòria de manifestació.

Cinc anys després, la guerra i les ocupacions continuen i cal que les protestes també. La del proper dissabte 15 de març només és la cita més immediata.

Haurem de continuar empaitant, conjuntament amb activistes d'arreu del món –i especialment els de l'Orient Mitjà– per acabar amb aquesta i amb qualsevol guerra.

Antoni Ruiz. President de l'Ateneu de la Vall de Llèmena

/opinio@setmanaridirecta.info/

El progrés del meu poble

ALlorà, un petit poble del Gironès pertanyent al municipi de Sant Martí de Llèmena, una entitat social ha adquirit una antiga casa de colònies per crear una residència per a persones amb discapacitat.

Arran d'això, un grup de veïns ha creat una plataforma que es diu "Salvem Llorà", per tal d'impedir la instal·lació de l'esmentat centre: que si baixarà el preu dels habitatges (ja seria hora que baixés alguna cosa!), que si es crearan conflictes "d'impossible solució", etc.

Se'ns fa difícil creure que, avui, a Catalunya quedin mentalitats pròpies del segle XIX, del feixisme del XX i de l'obscurantisme medieval. Evidentment, la majoria dels veïns i veïnes i dels

grups que els representen a l'Ajuntament han mostrat el seu rebuig frontal dels "salvadors".

A Llorà, com a molts pobles, ciutats i comarques d'arreu, del que s'ha de salvar la ciutadania és dels especuladors immobiliaris, dels que embruten camps i rius amb purins i tot tipus de detritus, dels que fan línies d'alta tensió, dels que anteposen la propietat i els seus interessos sobre el benestar de les persones, dels polítics corruptes... En definitiva, de qualsevol tipus de "salvador".

El poble de Llorà hauria d'estar orgullós d'acollir amb els braços oberts les persones més vulnerables, moltes vegades excloses per una societat injusta, violenta i creadora de

L'índex de progrés d'un poble i d'una societat no és el creixement del PIB, sinó la seva capacitat per garantir els drets de tothom

desigualtats. No se'ns acut quin mal poden fer persones que per naturalesa són pacífiques, innocents i incapaces de fer mal a ningú.

És que l'índex de progrés d'un poble i d'una societat no és el creixement del PIB, sinó la seva capacitat per garantir els drets de tothom, especialment dels més febles, de les minories, dels diferents. Aquest és, també, un índex de la consciència anti-feixista: recordem que el feixisme primer va excloure i després exterminar els "diferents", entre ells els discapacitats.

És que "l'home superior" del feixisme no ha estat mai el de sang i raça ària: ha estat i és l'home superior de sempre, el

poderós, el que té més diners i mana més, el que sap robar i acumular millor, el que prohibeix la premsa crítica i empresona els dissidents, el triomfador en la selva de la competitivitat i de la mentida esdevingudes categories legals i morals en aquest món podrit pel capital. El progrés del meu poble és, abans que res, el respecte a la dignitat, la igualtat i la llibertat de totes les persones. I el rebuig, la denúncia i l'aïllament dels intolerants i excloents.

Salvem Llorà d'aquests "salvadors"!

Infectació

El virus del fàstic

Laia Alsina Garrido. Periodista

Segurament és una mica incongruent, però us vull infectar de fàstic. D'aquell virus que em recorre cada vegada que passa. Cada vegada que ho sento. "Un humil treballador pare de tres fills", "La dona ha tingut un atac de nervis", "Un acte vil i covard", "Els gestos polítics s'han fet amb sentit de la responsabilitat", "Tots hem d'estar units amb la família". Són només algunes de les frases que el 7 de març es van sentir una vegada i una altra als mitjans. Una acció d'ETA va causar la mort a un exregidor del Partit Socialista d'Euskadi. No dubto que pogués ser un humil treballador. No nego que la família estigui destrossada (és més, ho comparteixo). Me'n ric de la responsabilitat política. I encara més dels qui es creuen amb poder de qualificar determinats actes de vils i covards mentre callen, oculten i n'emparen molts altres. La hipocresia dels mitjans. També són humils treballadores les més de 700 persones que, segons dades provisionals de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, han denunciat haver estat víctimes de la violència policial durant el 2007. La violència que, segons aquests polítics tan responsables, no provoca atacs de nervis, no destrossa famílies, no és un acte vil i covard, no ha d'unir la societat. Perquè la tortura, a l'Estat espanyol, no existeix. Almenys per a ells. Però és un fet que cada dia recorden les 700 persones que l'han patida. Perquè la mare d'Amaia Urizar també va quedar destrossada després que un grup de guàrdies civils violsin amb una pistola la seva filla de 22 anys. Perquè el Jordi Vilaseca també és un humil jove que encara es pregunta si tornarà a tenir la mateixa escala de valors que el regia abans que la "feina" dels Mossos el portés a la UCI. Perquè la família del Teo també pateix un atac de nervis quan els agents de Joan Saura l'apallissen a la comissaria de les Corts de Barcelona per haver defensat els seus drets com a conductor d'autobús i com a humil treballador. Perquè és un acte vil i covard el que la policia va fer, fa i seguirà fent amb centenars de persones, cada any, a casa nostra. Perquè Joxe Arregi, Farid Bendaud i més d'un pres social ha mort a mans dels defensors de l'ordre, els guardians de la llei, les forces de seguretat. Perquè els polítics no surten a condemnar, lamentar, rebutjar o perseguir cada vegada que es tortura una persona. Us imagineu Zapatero, Rajoy, Montilla i Ibarretxe sortint cada dia de l'any a condemnar que la seva policia tortura? Per això, els dies com el 7 de març el virus del fàstic em recorre les venes i -armada amb una malaltia que no té cura- em comprometo a arribar a tots els racons de la societat adormida, còmplice, callada, espantada i enganyada sota el concepte de "la finalitat justifica els mitjans" i a infectar-la. I també penso fer emmalaltir els moviments socials que hem assumit com a rutina les empentes, els cops de porra o l'amenaça de detenir els amics i familiars, en el "millor dels casos" (com hem assumit les feines precàries, els lloguers impossibles o les ordenances civiques). Un dia -ara fa un any- una gran lluitadora, Eva Forest, ens va explicar que la tortura és "una experiència en la qual hi ha gent que mor, d'altra sobreviu i d'altra sobreviu més forta, potser". El seu cas va ser el darrer. Espero que aquest virus ens infecti. Perquè, Eva, com deies, "volen robar-nos els somnis, però no ho aconseguiran mai". Perquè els qui ens infectem d'aquest virus estarem sempre "de part dels bons..."

Carta oberta al President de Colòmbia Álvaro Uribe

Madres de la Plaza de Mayo

Durant les últimes hores, vostè ha mostrat la veritable cara del seu govern: el terrorisme d'Estat. Les veus del món democràtic s'aixequen a tot arreu per repudiar l'assassinat del dirigent de les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia, Raúl Reyes, i vint homes i dones d'aquesta organització política militar que dormien a la frontera amb l'Equador. Ha assassinat el projecte de pau que s'estava gestant. Ha assassinat els compromisos de països regionals de l'OEA. Ha violat les normes internacionals i les demandes dels països latinoamericans i del món perquè es reconeguin les FARC com a forçabel·ligerant i es tracti el conflicte en aquest marc. Entre aquests fets aberrants, també ha violat el territori equatorià i ha convertit Colòmbia en la pista de llançament de les bases militars dels Estats Units i els seus "personeros del narcotràfic", tot posant en marxa el Pla Colòmbia. Des de la República Argentina, des dels nostres 31 anys de lluita, familiars i Mares de víctimes del terrorisme d'Estat, condemnem la seva manera d'actuar i sostenim la nostra voluntat i la necessitat de trobar un camí cap a la pau a Colòmbia i cap a l'alliberament econòmic i social de la nostra Amèrica.

Diferències de vocabulari

Montse Ferraz, Sant Feliu de Llobregat

L'altre dia la Generalitat va acordar un ajornament de la incineració de residus com a combustible de les cimetes de Sant Feliu de Llobregat i Montcada i Reixac. Dies després de l'anunci fet per la Generalitat i que l'alcalde de Sant Feliu, Juan Antonio Vázquez, reconegués durant el ple municipal que l'aturada temporal de la crema de residus era fruit de la mobilització ciutadana, l'Ajuntament va difondre una nota de premsa on anunciava una "moratòria en la utilització de combustibles alternatius a la cimentera de Sant Feliu". El text comença: "Fruit del posicionament de l'Ajuntament de Sant Feliu de

Llobregat per millorar la qualitat mediambiental del municipi i de la intensificació dels contactes amb el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya...". És indignant veure com els polítics utilitzen el seu poder mediàtic per transformar la realitat al seu gust. A sobre, a la nota de premsa feta pública per la Generalitat en cap moment utilitza la paraula moratòria, ja que es tracta d'un ajornament. L'Ajuntament de Sant Feliu, però, s'ha afanyat a utilitzar el terme moratòria, en un intent més de desmobilitzar la plataforma Aire Net i capitalitzar la seva feina de cara a les eleccions.

Cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a

Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat

Insuficiències democràtiques

Jordi Oriola i Folch, Barcelona

L'abstenció seria encara més alta si no fos per la por al PP, que el PSOE intenta aprofitar amb arribisme i demostrant tenir poques idees. I és que el panorama és desmotivador. Molts desitjaríem una democràcia directa i participativa i ens hem de conformar amb un conjunt limitat de partits que no representa de manera suficient la pluralitat de la societat, una pluralitat que es redueix encara més i es deslegitima amb la il·legalització d'algunes formacions polítiques. A més, el sistema de recompte falseja les proporcions de la mà de la llei d'Hondt. Ja només ens faltava l'última dels mitjans de comunicació estatals! Convocar debats dels dos partits més grans promociona un bipartidisme que vulnera els drets

dels ciutadans que no voten aquestes dues forces polítiques perquè intenta relegar les altres opcions a la marginalitat. A més, el gruix del periodisme està fent un paper antiprofessional buit de contingut encara més la informació. Comenten el color de les corbates, els rellotges de polsera, les expressions facials, la confiança que es projecta en els discursos i fan prevaldre la forma, deixant en evidència el caràcter publicitari i de màrqueting d'aquest sistema polític. Fent ironia podríem dir que ens fan un favor estalviant-nos els continguts d'alguns discursos com el del PP, que se l'està jugant en una aposta desacomplexadament ultradretana a l'estil Losantos, o el del PSOE, que desterra qualsevol dubte respecte a la seva posició política: la centre-dreta. I és que no puc oblidar Zapatero fent encara més rebaixes fiscals (ja ha privat les arques públiques de 8.000 milions d'euros!) amb la promesa dels 400 euros, una mesura populista, xantatgista i dretana, que obligava Rajoy a criticar-lo des de l'esquerra tot argumentant que era una

mesura injusta amb els més pobres que no fan declaració de la renda! Els "socialistes" (la nomenclatura és poc adequada) van tant a la dreta que no es poden diferenciar dels "populars" en polítiques econòmiques, tot i que sí que tenen una arrel més democràtica i una postura més moderna en temes socials. Espero que la societat sigui més madura que ells i trenqui aquest bipartidisme que ens acosta perillósament a la situació nord-americana dels dos partits: un de dretes i un de dretes redoblades. Una situació que seria ideal per als grans grups econòmics als quals els resulta molt senzill 'seduir' els grans partits.

çuda, perquè no crec en el sistema imposat i sóc la primera de dir que s'han de començar les coses, els canvis, per una mateixa.

Però amb tant de temps de militància, hi ha coses que no han canviat. Com a dona, sempre he de cridar més fort perquè les companyes -i sobretot els companys- tenen la mania d'interrompre't quan parles. I si això passa en col·lectius en els quals totes som iguals, imagineu-vos quan ets a la feina.

La veritat és que n'estic farta. I això que rengo del feminisme recalçant que acaba fent el mateix que el masclisme però a l'inversa. No suporto les dones que fan fora els homes que es manifesten contra la violència de gènere o el dia 8 de març, perquè no es tracta d'homes i dones. Es tracta de persones que lluiten per reivindicar, per acabar amb una xacra social. I criden totes juntes. Però no vull haver de cridar perquè sóc dona, vull parlar com fan la resta.

Haver de cridar

Berta Sentís, Granollers

Ja fa molt de temps que milito en diferents col·lectius. I ho faig conven-

Així està el pati

Acomiadament il·legal

► Pàgina 10
L'acomiadament dut a terme per ARGOS, encarregada del Centre Residencial d'Acció Educativa Xaloc, ha estat declarat nul

8 de març

► Pàgina 11
El lema de la manifestació d'aquest any, 'Pel dret al propi cos', es va utilitzar en la campanya unitària encetada el 2007

Ateneu Santboià

► Pàgina 12
El futur d'aquest històric equipament col·lectiu està ara en mans del Tribunal Suprem, el qual decidirà si la seva subhasta va ser legal

ESTAT ESPANYOL // ABSTENCIÓ BASCA, VICTÒRIA DE ZAPATERO I MÉS VOTS PEL PP

El bipartidisme es reforça per la por i l'autoanomenada esquerra s'esvaeix

✉ Higinia Roig

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Divendres 7 de març a les dues del migdia, amb els ressons de la mort d'Isaías Carrasco a Arrasate (Guipúscoa), Alejo Vidal Quadras bramava en uns lavabos de Lleida: "Ja hem perdut les eleccions!". 56 hores després, José Luis Rodríguez Zapatero va guanyar les desenes eleccions legislatives espanyoles amb una majoria de 169 escons davant els 153 obtinguts pel PP.

A Catalunya ha triomfat aclaparadorament la campanya de la por planificada per l'apartchik José Zaragoza

En tot cas, un 25 per cent d'abstenció (29 a Catalunya), un bipartidisme que llinda la Restauració decimonònica de Cánovas i Sagasta i cap debat ni programa ni projecte. Ells o els altres en una perfecta orquestració política i mediàtica teledirigida que defineix un nou model partitocràtic. I on a Catalunya ha triomfat aclaparadorament la campanya de la por planificada per l'apartchik José Zaragoza i la doctrina del *que tornen!*.

► Rajoy puja 406.829 vots

La resta de partits, fagocitats i subcumbint a un bipartidisme entronitzat pel sistema de poder que albira immobilismes rígids i on el PP arrasa i millora els resultats a les comunitats de línia dura (Madrid, València i Múrcia). Rajoy puja 406.829 vots i supera el llinar dels deu milions, però perd la batalla a Catalunya. Una Catalunya que ha tornat a marcar l'abisme diferencial: el forat entre PSOE i PP —setze escons— és, paradoxalment i exactament, el forat entre PSC i PP (divuit escons). I el milió de vots de diferència també. I els sis escons de diferència, també, al País Basc. I a Galícia, on el PP retrocedeix i el BNG es manté. Alhora, Izquierda Unida queda reduïda a la mínima expressió —un sol escó a la resta de l'Estat— i això provoca la dimissió de Gaspar Llamazares.

Oriol Clavera

A Hernani l'Ertzaintza pren els carrers per evitar les crides en favor de l'abstenció

► Una campanya de por

La mercadotècnia del pànic ja havia fixat durant la precampanya els paràmetres estrictes de la bipolaritat, sota l'únic dilema de ZP o Rajoy. Vicent Partal ja havia assenyalat els greus déficits democràtics de la gestió del pànic i del xantatge a l'article "Ni escolto la COPE ni em fa por el PP". Però les turbines de la por, activades des del carrer Nicaragua i *Can Ferraz*, han fet metastasi a Catalunya, on el PSC ha batut rècords històrics després d'unes municipals on a penes resistia. La distorsió del vot i un vot cínic, immediat i volàtil —més que útil— al servei del parany *del que no tornin*. Fins i tot un opinador oficial com Francesc Marc-Àlvaro sintetitzava el "sadosmoquisme" de la societat catalana. Després de l'AVE, els esvorancs, la retallada encara no consumada del tot de l'Estatut o el no retorn dels papers de Salamanca, ZP va guanyar a Catalunya. La banalització de la mala gestió, *l'aquí no ha passat res* i un futur d'arquitectura complexa.

► Abstenció al País Basc

Mentrestant, la crida de l'esquerra *abertzale* a l'abstenció activa davant l'estat d'excepció va fer forat amb una estimació aproximada de 185.000 abstencionistes. A Hernani fregava el 60 per cent i a Arrasate el 40 per cent. La jornada electoral es va saldar amb deu persones detingudes a diverses localitats basques. La plantada de l'esquerra *abertzale* va tenir una incidència especial a Guipúscoa, amb un 14,5 per cent d'abstenció

afegida i on alguns municipis van fregar el 90 per cent d'abstenció. En el cas d'Orexa, l'abstenció va pujar al 97,9 per cent. És simptomàtic el cas de Lizartza, el poble recuperat policialment pel PP: 82,6 per cent d'abstenció. A Biscaia, en alguns municipis com Lekeitio (51,8 per cent), Ondarroa (58,2 per cent) o Abadiño (43,5 per cent) la crida abstencionista va obtenir resultats significatius. A Navarra, municipis com Etxarri Arantz o Leitza van assolir un 58 per cent o el 79,9% enregistrat a Goizueta. L'abstenció activa, doncs, ha estat l'altra guanyadora al País Basc, on l'esquerra *abertzale* il·legalitzada l'ha qualificat de "resposta com a poble, rebutjant qualsevol opció que avaluï l'estat d'excepció". Alhora, l'altre guanyador a les terres basques és el PSOE, que arruïna un PNB que perd Biscaia i 117.000 vots. El PSOE també puja a Navarra, sense acusar el lliurament del govern a UPN. En tot cas, les espases es mantenen alçades al País Basc.

► Patxada de l'esquerra dòcil

El més destacat de la radiografia catalana, però, és l'enfonsament d'ERC i d'ICV, que són els grans derrotats dels comicis. ERC perd 348.000 vots i ICV 53.000. Una esquerra a la deriva, ancorada al mite de la governabilitat, sense cap més full de ruta que la gestió i una identitat diluïda i gens diferenciada, que ha estat cruspida pel soci majoritari del tripartit. Totes dues formacions han autojustificat la pèrdua en la fuga del vot útil, però el PSC només puja 86.229 vots i

totes dues perden 400.000 vots. A més, fa quatre anys les eleccions no van ser menys polaritzades. ERC i ICV, doncs, sobretot perden en els cinc punts més d'abstenció que ha registrat Catalunya, on l'esquerra independentista —les CUP— i altres col·lectius ja havien cridat a l'abstenció. Ara comença el ball de bastons i la *nit de ganivets llargs* a Esquerra, el col·lapse a ICV —aduint que no hi ha desencant— i cap política veritablement transformadora més enllà de forjar un oblit ràpid d'uns resultats pessims.

A la resta dels Països Catalans cal destacar un País Valencià on el PP és una piconadora i l'esquerra fracassa. També l'empat tècnic PP-PSOE a les Illes Balears, malgrat els 25.576 sufragis obtinguts per la coalició Unitat per les Illes, que no aconsegueix representació.

ERC perd 348.000 vots i ICV 53.000. Van a la deriva i ancorats al mite de la governabilitat

Mentrestant, els moviments socials continuaran tenint el carrer com a espai predilecte de protesta i proposta, que és el que més tem la genètica històrica de la democràcia espanyola, que tanca en fals —un cop més— l'enèsima "transició" perquè res no es mogui. Fet i fet, el *Financial Times* va anunciar el 10 de març un futur de congelació de salaris i de desacceleració i suggeriria que ZP no ho té tant bé. Els ribets del felipisme econòmic de mà de l'intocable Solbes, el tensor dretanista de l'estabilitat dels mercats i els temps de la reconversió neoliberal ja s'albiren. Res de bo, en cap cas. Ells no tornen, però es queden els altres. ☹

les altres dades. 9-m

Dades de participació [Països Catalans]

Abstenció 2.425.327 (25,92%)
Vot en blanc 86.375 (0,92%)
Vot nul 42.539 (0,45%)

27,29%

[CAT] Tots perden, menys els PSC

	Vots 2008	Dif. 2004
PSC	1.672.777	+86.209
CIU	774.317	-61.154
PP	604.964	-21.143
ERC	289.927	-348.975
ICV-EUIA	181.753	-53.037

Incidència del vot de l'extrema dreta

Estat espanyol	56.839 (0,23%)
Països Catalans	22.262 (0,31%)
Catalunya	7.786 (0,20%)
País Valencià	13.640 (0,33%)
Illes Balears	836 (0,19%)

Incidència del vot unionista [Ciutadans + UPD de Rosa Díez]

Estat espanyol	349.285 (0,23%)
Països Catalans	58.367 (0,83%)
Catalunya	33.491 (0,90%)
País Valencià	21.315 (0,78%)
Illes Balears	3.83 (0,73%)

Font: Ministeri de l'Interior 2008

PAÏSOS CATALANS // INICIATIVA POPULAR PER RECLAMAR EL DRET DE DECIDIR

Èxit en la recollida de signatures malgrat les actuacions policials

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La recollida de signatures per reclamar el dret de decidir –emmarcada dins la campanya *Decideixo Decidir*– ha estat un èxit de participació segons els organitzadors: la Plataforma pel dret de Decidir i Sobirania i Progrés. Un total de 400 taules repartides en 142 municipis i prop de 3.000 voluntaris es van responsabilitzar d'impulsar la cam-

Un total de 400 taules repartides en 142 municipis i prop de 3.000 voluntaris es van responsabilitzar d'impulsar la campanya

panya arreu dels Països Catalans. La campanya *Decideixo Decidir* neix per reclamar als parlaments dels Països Catalans que, a través d'una proposició de llei orgànica de transferència, demanin al Congrés espanyol el traspàs del dret de convocar referèndums als territoris respectius. Els organitzadors consideren que és necessari que les decisions sobre infraestructures, serveis socials o organització administrativa es prenguin mitjançant una consulta als pobles afectats i no a través de l'aprovació de lleis al Congrés espanyol. Aquestes dues plataformes denuncien el fet que les juntes electorals de Tarragona i

Es van recollir milers de signatures arreu del territori

de Barcelona declaressin il·legal la recollida –contràriament al que va passar a Girona, on sí que es va permetre. Això va fer que en moltes poblacions la policia intervingués el material de les taules i les clausurés. La prohibició dictada per aquestes dues juntes electorals es va fer pública el 7 de març, tot al·legant que la campanya donava suport als partits polítics que defensen el dret a l'autodeterminació als seus programes. En un comunicat fet públic el mateix 7 de març, els organitzadors van denunciar el fet que la Junta Electoral de Barcelona hagi prohibit reiteradament totes les organitzacions de consultes populars –com la de l'abolició del deute extern o la d'aturnem la guerra– que no tenen relació amb la

campanya electoral. També van criticar les contradiccions existents entre les diferents juntes

Denuncien el fet que les juntes electorals de Tarragona i de Barcelona declaressin il·legal la recollida

electorals, ja que consideren que aquestes diferències de criteri demostren que les decisions són purament partidistes.

A les comarques tarragonines, les taules organitzades a Tarragona, Reus, Torredembarra i altres poblacions es van tancar. L'actuació de la Guàrdia Civil va ser especialment contundent a les terres de l'Ebre, on també va requisar les butlletes que ja estaven signades. A Barcelona es van haver de tancar algunes taules, tot i que la resta van poder funcionar amb normalitat. No obstant això, a la resta de poblacions de l'àrea metropolitana es van clausurar la majoria de les taules. A les comarques de Girona només es va veure afectada la taula situada a Palamós –tot i que es comptava amb el permís de la junta electoral gironina– i a les comarques de Lleida la campanya es va desenvolupar amb

normalitat. La Plataforma pel Dret de Decidir i Sobirania i Progrés xifren entre un 45 i un 50 per cent les taules que van ser clausurades per la policia i denuncia la confiscació per part dels Mossos d'Esquadra d'una càmera de fotos d'un dels voluntaris que participava a la taula de Vilafranca del Penedès.

Xifren entre un 45 i un 50 per cent les taules que van ser clausurades per la policia estatal i els Mossos

► **Valoració molt positiva**
Al comunicat de valoració de la jornada els organitzadors mesuren l'èxit de la campanya en el fet que es va exhaurir tot el material a les taules que van poder fer la recollida amb normalitat. Cadascuna de les taules comptava amb 200 butlletes i material divers per fer difusió de la campanya i poder autogestionar el cost d'aquestes taules. Les dues plataformes van fer pública la seva decisió de mantenir la campanya i estendre-la per aconseguir el màxim nombre de butlletes possibles, amb l'objectiu d'entregar-les a la Generalitat perquè tiri endavant un projecte de llei orgànica que permeti el traspàs de la competència per convocar referèndums a Catalunya. ☺

GIRONA // LA SENTÈNCIA ÉS FAVORABLE A UN TREBALLADOR D'UN CENTRE RESIDENCIAL EDUCATIU

El jutge anul·la un acomiadament i veu il·legal l'ús de la temporalitat

Corresponsalia Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

L'acomiadament dut a terme per l'empresa ARGOS –encarregada de la gestió del Centre Residencial d'Acció Educativa (CRAE) Xaloc– contra un dels seus treballadors ha estat declarat nul per una sentència emesa pel jutjat social número 3 de Girona. Els motius de l'acomiadament adduïts des de la gerència de l'empresa eren les "diferències greus" existents entre el treballador i la direcció i l'equip de l'empresa, tal com consta a la carta d'acomiadament. Els motiu

real, però, va ser la celebració d'una assemblea de treballadors per demanar millores laborals, tal com consta al text emès pel mateix jutjat. La sentència obliga l'empresa a readmetre el treballador i a pagar-li els seus corresponents des del dia de l'acomiadament. A més, declara il·legal la contractació temporal d'un treballador que està ocupant una tasca fixa a l'empresa. Aquest fet crea un precedent, segons afirma el treballador, ja que obre la possibilitat de denunciar la política laboral d'aquestes empreses que a vegades es presenten com a cooperatives, d'altres com

Es crea un precedent contra els contractes temporals en el camp de l'educació social

a fundacions o associacions i que gestionen els serveis socials sota titularitat de la Generalitat.

La importància rau en el fet que la majoria de contractes d'educadors socials en aquestes fundacions són temporals –i, per tant, precaris–, quan en realitat ocupen places fixes.

Els CRAE són els centres que utilitza la Generalitat per atendre els prop de 2.000 infants i adolescents dels més de 6.000 que estan sota tutela de la Direcció d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. El pas d'aquests joves per aquests centres hauria de ser transitori, però la realitat acaba demostrant que en la majoria de casos els joves s'hi estant fins que són majors d'e-

dat. La cessió de la gestió dels centres a fundacions i empreses privades per part de la Generalitat –una privatització encoberta– ha suposat mantenir sota mínims les condicions d'atenció als infants i la manca de transparència en relació a la gestió, tant econòmica com educativa. El personal que treballa en aquestes fundacions o empreses denuncia la utilització de contractes temporals –com el del cas denunciat–, horaris rotatius amb torns de 24 hores i sous mileuristes que no s'ajusten a la realitat del lloc que s'ocupa.

CATALUNYA // LES MARXES DENUNCIEN LA CRIMINALITZACIÓ DE L'AVORTAMENT

8 de març: pel 'Dret al propi cos'

☞ Maria Eulàdia

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El lema unitari de les manifestacions del Dia Internacional de la Dona d'aquest any, *Dret al propi cos*, recollia les principals reivindicacions de la campanya encetada a finals de 2007 a favor de l'avortament lliure i gratuït i va ser una de les consignes més corejades.

A Barcelona la celebració va aplegar prop de 7.000 persones sota el lema 'Si el Papa estigués prenyat, l'avortament seria sagrat'

A Barcelona, la celebració va aplegar prop de 7.000 persones en un ambient festiu (amenitzat per un grup de timbaleres) i es van poder sentir antics crits de guerra com: *Si el Papa estigués prenyat, l'avortament seria sagrat*. L'orga-

La manifestació de Barcelona reuneix prop de 7.000 persones

Arnau Bach

nització va valorar positivament aquest augment de participació en relació a anys anteriors i ho va atribuir a la criminalització que estan patint les dones durant els darrers mesos.

El lema de la capçalera de la manifestació, convocada per la Comissió 8 de Març, era *Avortament lliure i gratuït*. El recorregut va anar de la plaça Universitat

fins a la plaça Sant Jaume, baixant per la Rambla –malgrat les primeres indicacions de la Guàrdia Urbana, que havien desaconsellat aquest itinerari per perillós–, on es va fer una representació de dansa i música amb les Dones de Blanc; es va llegir el manifest de la campanya i una representant de les treballadores dels autobusos de TMB va recordar la seva

lluita per la conciliació familiar en forma de dos dies festius.

L'acte es va donar per acabat amb una acció *performativa* de l'escamot SCUM Barcelona.

Un altre bloc, convocat per l'Espai Feminista Revolucionari, que aplega col·lectius feministes de l'esquerra independentista, va continuar el recorregut per la Rambla fins a la plaça de Joaquim

Xirau i Palau, on també es va llegir un manifest que duia el títol de *Adona't de la precarietat laboral. Dona un cop al capital*. En aquest bloc es van fer algunes accions, com el desplegament d'una pancarta al carrer Pelai que encoratjava a la lluita antipatriarcal.

A Lleida, prop de 80 persones van recórrer el Carrer Major fins a la Plaça de l'Ajuntament. Des de la catedral es va despenjar una pancarta que deia *Nosaltres parim, nosaltres decidim. Avortament lliure i gratuït*. El lema que va encapçalar els actes que van tenir lloc durant tota la setmana va ser: *Ser dona no és una malaltia: coneixem i decidim sobre el nostre cos*. La web SuportPonent ha estrenat un espai dedicat al mateix tema. El sindicat CGT i el Centre Social La Maranya també van convocar activitats.

La manifestació de València també va ser multitudinària i, segons la Xarxa Feminista del País Valencià –organitzadora de l'acte– la participació va ser de prop de 15.000 persones. A Palma –convocada per la Plataforma per la Igualtat de Palma–, davant la negativa de la Junta Electoral d'autoritzar la manifestació, aquesta es va fer de manera silenciosa. Tot i així, la policia va identificar moltes de les persones que hi van assistir. ☐

PAÏSOS CATALANS // ACTES A BARCELONA, LLEIDA, VALÈNCIA I ONTINYENT

Diferents marxes demanen la fi de la violència d'Estat a Colòmbia

☞ Directa Ponent

/teresponent@setmanaridirecta.info/

Diferents poblacions dels Països Catalans van voler recordar el 6 de febrer les víctimes de la violència d'Estat a Colòmbia. La plaça de Sant Jaume de Barcelona es va omplir amb mig miler de persones i a Lleida, València i Ontinyent també es van fer protestes.

La marxa era un crit anònim i no partidista per fer sentir la veu de la Colòmbia no oficial

Aquestes marxas sorgeixen com a resposta a una convocatòria –suposadament anònima– que es va fer a través de la xarxa facebook. El 4 de febrer, centenars de milers de persones es van manifestar arreu del món en una iniciativa anomenada "un milió de veus contra les FARC".

Protesta a la plaça de Sant Jaume de Barcelona

APR

Aquesta marxa atribuïa tot el pes de la situació d'extrema gravetat que està patint el país andí a la guerrilla. El govern colombià se la va fer seva, la va promocionar i va facilitar fins a quatre hores d'absència laboral als funcionaris perquè hi assistissin.

Davant aquests fets, familiars dels milers de desplaçats, segrestats o executats pels paramilitars al servei del govern colombià van decidir organitzar una nova marxa. Tal com han denunciat diverses organitzacions de defensa dels drets humans –com Amnistia Interna-

cional–, el terrorisme d'Estat a Colòmbia està profundament lligat als paramilitars, que han actuat i actuen amb total impunitat.

El president colombià Àlvaro Uribe va intentar aixafar la marxa al·legant que "era de les FARC" i suposats partits d'esquerres –com el Polo Democràtic Alternativo (PDA)– van voler que aquesta fos contra tot tipus de violència. Però els promotors del Movimiento Nacional de Víctimas de Crimenes de Estado (MOVICE) van deixar clar que la marxa del 6 de març era contra els crims d'Estat i en

homenatge a les víctimes i que es perfilava com un crit anònim i no partidista per fer sentir al món la veu de la Colòmbia no oficial. En aquest país fins a dotze ciutats van acollir la protesta. A Bogotà, que tradicionalment és de l'esquerres, és on es va registrar l'assistència més gran. Veneçuela i l'Equador van ser els principals focus de seguiment de la marxa. En aquests països prenia un forta rellevància, sobretot després de la darrera agressió d'Uribe contra l'Equador, país on van assassinar –juntament amb vint persones més– Raúl Reyes, que va ser recordat a través de l'exhibició de retrats en algunes marxas, com la de Buenos Aires.

A Londres, París, Madrid i moltes més ciutats europees es van convocar concentracions davant les ambaixades colombianes i nord-americanes.

En total més de 150 ciutats de tot el món es van sumar a la convocatòria, malgrat el silenci de la premsa internacional i els intents del govern colombià d'associar-la a la guerrilla i de contraposar-la a la del 4 de febrer, amb la clara intenció d'etiquetar la Colòmbia del 6 de març de dolenta i la del 4 de bona. ☐

MANRESA // OKUPACIÓ

Es posposa el judici de Can Cristu

☞ Directa Manresa

/manresa@setmanaridirecta.info/

La casa okupada de Can Cristu torna a tenir una data de judici amb motiu de la denúncia presentada per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC). El judici, que s'havia de celebrar el dia 3 de març a Barcelona, ha estat posposat pel pròxim dia 30 d'abril perquè només s'ha citat una de les demandades i no les altres dues persones de la denúncia. És la segona vegada que s'aplaça el judici després que FGC esgotés els recursos per la via penal. Aigües de Manresa –una empresa municipal– ha tallat el subministrament d'aigua a dos espais alliberats de la ciutat. Segons Aigües de Manresa, l'actuació a la casa okupada de Les Bigues ha estat provocada per l'ordre expressa de la propietària, Fecsa-Endesa. L'eliminació de l'aforament de l'aigua a Can Cristu, però, ha estat per iniciativa d'Aigües de Manresa, ja que van detectar "irregularitats" després de tallar el subministrament d'aigua l'any 2006. Una de les respostes originals contra la voluntat de desallotjar Can Cristu serà la celebració del Judici Popular contra la violència urbanística que es farà el proper 19 d'abril. El 5 d'abril també s'organitza una jornada de suport a Can Cristu, que inclourà, una xerrada sobre les diverses okupacions a Manresa.

SANT BOI DE LLOBREGAT // LA SENTÈNCIA DIRÀ SI LA SUBHASTA DE L'ESPAI ÉS LEGAL O NO

El Tribunal Suprem decidirà aviat el futur de l'Ateneu Santboià

J. M. Garriga

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El Tribunal Suprem ha comunicat que aviat dictarà sentència sobre la legalitat de la subhasta de l'Ateneu Santboià. El futur de l'Ateneu depèn en gran mesura d'aquesta decisió, ja que si la propietat recau definitivament sobre la constructora Pichuki S.L. el desallotjament i l'enderroc posterior es preveu que seran immediats, tenint en compte l'estat avançat en què es troba el procés civil per usurpació contra els ocupants actuals. Aquests ja han manifestat la seva intenció de continuar defensant l'edifici centenari.

L'any 1996 un deute de vuit milions de pessetes amb Caixa Catalunya va donar peu a la subhasta 'pública'

Una quantitat petita

L'any 1996 un deute de vuit milions de pessetes amb la Caixa de Catalunya va donar peu a la subhasta "pública" de la finca, que va ser adquirida per la promotora immobiliària Catalana Jorba, que va pagar poc més de 22 milions de pessetes

A la sala gran de l'Ateneu s'hi fan activitats culturals i reivindicatives

Arxiu

(una quantitat substancialment petita si es consideren les dimensions dels terrenys que ocupa l'Ateneu: 11.800 metres quadrats). Dies després de la subhasta, l'entitat cultural va interposar un plet per anul·lar-la, tot denunciant irregularitats en la inscripció al Registre de la Propietat. Aquesta denúncia ha arribat fins al Tribunal Suprem, que la va admetre a tràmit l'any 2002.

Un ajuntament deslleial

Durant els anys 80 l'Ateneu Santboià va viure un procés de deca-

dència que el va fer passar de ser un dels principals referents culturals del Baix Llobregat a ser l'aval d'una entitat perillosament endeudada. Segons ha declarat un soci i treballador històric de l'entitat, un dels causants dels problemes econòmics de l'Ateneu va ser la competència deslleial que li feia l'Ajuntament (que oferia activitats similars a les que oferia l'Ateneu finançades amb diner públic). A més, el consistori va intentar en més d'una ocasió apoderar-se de la gestió de l'espai durant 50 anys, tot

aprofitant els problemes financers de l'entitat. Incomprendiblement l'Ajuntament no va intervenir a la subhasta, tot i que alguns alts càrrecs n'estaven al corrent.

El març de 2002 (amb la propietat en entredit) el ple municipal va aprovar un pla urbanístic que contemplava l'enderroc de l'Ateneu i que permetria la construcció d'un hotel-balneari i de diversos blocs de pisos en un 40 per cent dels terrenys. El pla també preveia l'expropiació del 60 per cent restant, que passaria a

ser de propietat municipal (aquesta planificació està anul·lada judicialment a petició de Pichuki S.L.).

L'any 2006 l'Ajuntament va iniciar un procés administratiu per desallotjar i tapiar l'Ateneu amb el pretext de la "manca de mesures de seguretat necessàries". Malgrat la seva intenció declarada d'enderroc l'edifici, el març de 2007 va aparèixer un desplegable a la publicació municipal *Viure Sant Boi* (repartida bústia per bústia) sota el titular "L'Ajuntament segueix treballant per recuperar l'Ateneu". El Col·lectiu de l'Ateneu Santboià sospita que el discurs de l'Ajuntament va encaminat a despistar la població mitjançant les ambigüitats, tenint en compte l'estima que molts santboians i santboianes senten cap a l'Ateneu i les nombroses mostres de suport que aquest ha rebut durant els primers mesos de l'any.

El projecte actual

El Col·lectiu de l'Ateneu Santboià és un grup de joves que s'ha proposat fer rebrotar l'esperit d'ateneu i l'associacionisme autogestionat. Des de l'any 2002 a l'Ateneu s'hi tornen a fer tallers, representacions teatrals, concerts, espectacles de circ, passis de cinema i xerrades, entre d'altres activitats. Aquest col·lectiu sempre s'ha mostrat interessat que tothom que ho desitges se sumés al projecte i té la intenció de formular una proposta de futur en cas que l'entitat centenària recuperi la propietat de la finca. ☺

BARCELONA // LA CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL ES DESMARCA DE L'ACORD

Nissan i el Comitè d'empresa signen un acord per evitar l'ERO

Directa Baix Llobregat

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Els representants de la Direcció de Nissan i de CCOO, UGT i SIGEN-USOC dels centres de la Zona Franca i de Montcada van signar un acord el 26 de febrer per evitar la presentació de l'ERO. L'acord, que s'havia de presentar el 22 de febrer, es va canviar

"Segons la CGT, l'acord adopta mesures de flexibilitat que no són necessàries"

per un pla alternatiu que consisteix en una pròrroga del pla de baixes voluntàries fins al 31 de desembre de 2008, la recol·locació interna del suposat excedent de

Treballadors de Zona Franca davant de la fàbrica (6 de febrer)

plantilla i mesures de flexibilitat per adaptar la producció.

El conflicte i els acords

El conflicte va començar el 3 de gener, quan l'empresa va declarar que hi havia un excedent de 450 treballadors i va amenaçar amb la presentació d'un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO). El

suposat excedent estaria causat pel descens de producció del model X61 (Nissan Pathfinder) i per l'eliminació del torn de nit a partir del 7 d'abril. Com a resposta a aquesta decisió, la totalitat del Comitè d'Empresa va convocar dues jornades d'aturades parcials a tots els torns i, després de celebrar una assemblea general, va

decidir convocar la vaga total durant els quatre dimecres següents a la presentació de l'ERO. Pocs dies abans de la presentació de l'expedient, l'empresa va comunicar un pla alternatiu als treballadors, que consisteix a prorrogar les baixes voluntàries fins el 31 de desembre (actualment n'hi ha 111), la inversió de quatre milions d'euros per augmentar la producció, mesures de flexibilitat i la recol·locació dels treballadors dins d'altres models —especialment el model en alça, l'X83 (furgoneta Primastar, elaborada conjuntament per Opel i Renault). Així doncs, s'aplicarà la flexibilitat a l'alça en un model (X83) i a la baixa en un altre (X61). L'empresa, però, continua admetent que hi ha un excedent laboral i que "reduir-lo és imprescindible per la competitivitat de la planta i per la necessitat de disposar de treball temporal i de solucions organitzatives davant la fluctuació de la producció". I acaba afirmant que "tots aquests requeriments seran des-

envolupats durant el proper conveni col·lectiu, que s'ha de negociar l'any vinent".

La CGT no accepta l'acord

Els afiliats de la CGT van renunciar a signar l'acord, adduint les greus discrepàncies existents en la flexibilitat que marca al pacte. La flexibilitat a la baixa (dies de descans col·lectiu) augmenta dels deu dies que marca el conveni als quinze de l'acord. En relació a la flexibilitat a l'alça, es proposa treballar cinc dies extres voluntaris de la tercera setmana del mes d'agost. La CGT proposa que s'aturi la producció, com a alternativa als quinze dies de flexibilitat negativa i que s'hi encabeixin els treballadors del torn de nit. Pel que fa a la flexibilitat positiva, la CGT creu que els cinc dies extres també es podrien destinar a la recol·locació de treballadors del tercer torn. Això faria que no calgués augmentar la flexibilitat que marca el conveni i permetria recol·locar el suposat excedent de plantilla. La tensió entre els sindicats ha augmentat durant els darrers dies amb la distribució de fulls informatius que acusen el Comitè d'Empresa de vendre els treballadors (CGT), tot tractant la CGT d'utòpica, manipuladora i minoritària (CCOO). ☺

BARCELONA // TINDRÀ UN CENTENAR DE METRES D'ALÇADA I CONQUERIRÀ TERRENYS AL MAR

L'Hotel Vela pretén saltar-se la legislació que protegeix el litoral

Agnes Tortosa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La llei de costes aprovada pel govern de l'Estat l'any 1988 i executada per la ministra Narbona des del 2004 no ho permet, però a dia d'avui ja s'aixequen una vintena de pisos del que serà l'hotel més luxós de la ciutat de Barcelona. L'anomenat Hotel Vela —per la seva peculiar forma aero-

Haurà suposat la inversió d'uns 153 milions d'euros, un centenar de milions més si hi sumem el gran edifici d'oficines

dinàmica— haurà suposat la inversió d'uns 153 milions d'euros, un centenar de milions més si hi sumem el gran edifici triangular d'oficines adjunt. Uns diners que hauran servit per guanyar al mar milers de metres quadrats que sobrepassen la línia costanera. La creació d'una nova bocana al Port de Barcelona ha servit per camuflar-hi el projecte urbanístic en mans privades més faraònic que s'ha executat al litoral barceloní.

Ja apareix a les guies

El macro-hotel ja apareix a les guies internacionals turístiques amb la denominació de W Barcelona. Segons el cap de premsa de Starwood a Madrid, entrarà en funcionament l'1 de setembre de 2009, però encara no s'hi poden fer reserves. La cadena multinacional compta amb centenars d'hotels i centres d'oci arreu del planeta. L'edifici projectat a Barcelona ha estat un disseny de Ricardo Bofill, però la idea originària parteix de Dubai, un dels emirats petrolers de la península aràbiga. El seu homònim s'anomena The Burj Al Arab i s'atorga la característica de ser l'únic hotel del planeta amb set estrelles. També s'anuncia com el més car i exclusiu, només accessible per a magnats i caps d'Estat. L'Hotel Vela de Barce-

lona va pel camí d'emular el seu company, finançat amb el rendiment de l'extracció de l'or negre.

La trampa dels vint metres

Segons consta a l'articulat de la llei de costes, no es podran fer noves edificacions a una distància inferior als 100 metres de la línia costanera. Aquesta normativa, però, té una excepció. La distància es reduirà a vint metres quan es tracti d'una zona urbana on hi hagi plans urbanístics aprovats abans de l'entrada en vigor de la llei, l'any 1988. Ni l'Autoritat Portuària ni l'Ajuntament de Barcelona havien aprovat l'any 1988 cap pla de remodelació. Tot i això, es van avançar les obres amb total normalitat. Fa tres anys, quan el Ministeri de Medi Ambient va començar a enderrocar alguns edificis hotelers del País Valencià, de Murcia i d'Almeria, es van aixecar les alarmes entre els promotors del projecte. Van modificar els plànols i van endarrerir la façana de l'hotel uns vint metres. Però només es tracta d'un miratge. Han creat dos nivells de construcció. El nivell superior és el visible des d'una panoràmica a peu pla, però just darrera del dic que conté les aigües marines es pot divisar que hi

Hi ha tres plantes construïdes amb els fonaments sota el nivell del mar

ha tres plantes construïdes amb els fonaments sota el nivell del mar i just al límit de la plataforma instal·lada sobre el talús continental. Aquestes plantes subterrànies estan pensades com a un extens aparcament de 650 places. Encara que no s'hagués utilitzat aquesta trampa, hi ha diversos experts en urbanisme que asseguren que un hotel construït sobre una plataforma guanyada a la superfície marina vulnera de pla la llei de costes. Albert Serratosa, enginyer i autor del pla comarcal metropolità, no entèn com han aconseguit els per-

Les obres a tocar del dic de contenció de les aigües marines

Pere Albiach

misos per fer aquest edifici de 26 plantes. L'informe Greenpeace 2007 sobre la destrucció del litoral ja alertava del cas, apuntant que es tracta d'aquelles gran obres que es fan i que els promotors esperen que els tribunals i les administracions es dobleguin a una política de fets consumats. Tot i això, des del Ministerio de Medio Ambiente, ja s'ha ordenat l'enderroc de 1.150 edificacions que vulneren la llei de costes. La gran majoria d'elles han estat petites edificacions, però l'urbanització il·legal del municipi de Carboneras, a Almeria, va marcar un abans i un després de l'ús impune del litoral.

Les obres continuen

Els pisos del gratacels hotelier pugen dia rere dia. Des de la platja de la Barceloneta, sobretot, durant les postes de sol, s'observa com les grúes acceleren els treballs. No s'ha donat massa publicitat de tot plegat. Quatre grans plafons amb els noms de les empreses que conformen la UTE (Unió Temporal d'Empreses) encarregada de les obres aporten la percepció clara de que es tracta d'una gran inversió financera: FCC Construcciones, Comsa, Sacresa, Terrenos Promoción Obrascom y Huarte y Laín. ☎

Terrenys guanyats al mar. Per construir l'anomenat Hotel Vela s'ha hagut de crear una plataforma artificial de sis hectàrees guanyades al mar. A la imatge es veu l'estat de les obres ara fa dos anys, just al límit de la platja de la Barceloneta.

Els i les veïnes caminant cap a la plaça de Sant Jaume

Pere Albiach

600 veïns i veïnes contra l'especulació a la Barceloneta

Les obres de l'Hotel Vela es veuen amb preocupació des de la Barceloneta. Emilia Llorca, de l'Associació Veïnal de l'Òstia, creu que l'hotel és una peça més dins del trencaclosques especulatiu que vol expulsar gran part de la població humil del barri. Precisament, el divendres 7 de març,

unes 600 persones es van manifestar des del Mercat de la Barceloneta i fins a la plaça de Sant Jaume. Volen aturar el que es coneix com a Pla dels Ascensors. Afirmen que la remodelació urbanística farà pujar els preus dels pisos. Un dels crits va ser: *El Hotel Vela para las abuelas.*

Un clon de l'hotel més car del món

L'edifici de l'esquerra és la maqueta de com serà l'Hotel Vela de Barcelona quan s'hagin finalitzat les obres. La imatge de la dreta ens mostra The Burj Al Arab (Dubai), hotel de set estrelles que ha servit d'inspiració a Bofill per a dissenyar el nou hotel barceloní. El de Barcelona serà de cinc estrelles, però estarà regentat durant 35 anys per la mateixa empresa multinacional. Starwoods controla el mercat internacional d'hotels de luxe.

4-3-2008

Vuit de la tarda. S'ha acabat de Bellaterra a fumar un cigar tot el campus! De cop un grup de nois s'ha tallat el pas per protestar contra el pla de seguretat cap allà amb la càmera ja que la meua ignorància de fer voltes i voltes hi Crits, discussions, fent em deixin entrar dins la grup de prop de 40 persones.

Es fan plamfets de la universitat i s'infoma que barricades amb mobiliari. Mossos d'Esquadra entrem a explicar l'actualitat i per evidenciar que, si pot fer una reforma. Es discutí amb els estudiants es faci un claustre extraordinari del pla. La resposta del pla de seguretat, que entre A fora, més de 300 persones tancada i són reprimits durant la qual es registren. Després, els Mossos arriben sortida que hi ha. La protesta alguns vidres, a resultat.

A dins ens trobem moltes persones. Algunes d'aquestes persones Evidentment, els primers són els periodistes, ja que

Les porres com a resposta

FOTOGRAFIA: Diego Ibarra, David Datzira, Jordi Pizarro i Nitgard • TEXT: Jordi Pizarro

... a la classe de postgrau a la facultat i s'apaguen els llums de l'aula. Surto retret i m'adono que no hi ha llum en arribar una noia, corrent, que diu que tancat a la facultat de lletres per Bolonya... Sense pensar-m'ho vaig penjant del coll. Em costa trobar-ho, l'orientativa és notable... Després arribo!

Fotògrafs, periodistes... Intento que a la facultat de lletres, on s'ha tancat unes persones des de les dues del migdia. Manant que la gent abandoni la que és un acte simbòlic. També es fan vari de la uni per impedir que els rin. L'acte és per demanar que el situació econòmica de la universitat no hi ha finançament públic, no es demana que s'iniciï un procés participants per debatre el pla Bolonya i que aordinari per debatre tots els punts el rector es basa en enviar els cossos en i carreguen contra la gent tancada. Persones donen suport a la gent amb una forta càrrega policial ren més de 50 persones ferides. Raonen la gent i inhabiliten l'única sessió de la gent fa que es trenquin de la força bruta de l'acció policial. 40 persones, dos fotògrafs més i jo. Persones estan encadenades. ers que volen fer fora del tinglado que no interessa gaire que hi hagi

segons quines imatges. Ens fan identificar amb el carnet de premsa, ens agafen el DNI, ens graven amb vídeo, ens aparten del grup de gent i ens escorcollen com si fos una pel·lícula americana, després de dedicar-nos alguns comentaris humiliants, d'aquells que fan sentir més forts i importants segons quins éssers humans

Ens expulsen per la força uns mossos que semblen robocops, policies sense miraments.

El primer que em passa pel cap en aquell moment és que des de l'època d'Aznar la policia no entrava a la universitat!! Que no fa tant que va morir el "caudillo"... i que això encara sembla la postguerra d'una Àfrica europea. Que la llibertat d'expressió cada dia trontolla més, que la resposta a qualsevol pregunta que s'adreça a un ens de poder és reprimida amb les forces de seguretat...

El rector va assegurar en un comunicat de premsa que s'havia reunit amb els estudiants per parlar del tancament, cosa que la portaveu nega rotundament. Els estudiants asseguren que la seva resposta va ser trucar els Mossos d'Esquadra i reprimir l'acte.

6-3-2008

Prop de 5.000 persones segons la Guàrdia Urbana i 10.000 segons l'organització (cadascú escombra cap a casa) es van reunir per manifestar-se. El fet és que, a les dotze del migdia, a la plaça Universitat no s'hi cabia. Moltíssims estudiants s'hi van concentrar per protestar contra el pla Bolonya i contra l'actuació policial dels Mossos d'Esquadra dos dies abans. La manifestació va transcórrer sense incidents, tret del moment en què l'organització va voler baixar per la Rambla i van tornar a sortir les porres. La manifestació va acabar al Pla de Palau, on es van llegir una sèrie de comunicats i diferents alumnes i professors van criticar el pla Bolonya.

BARCELONA // LES POLÍTIQUES QUE COARTEN LA LLIURE CIRCULACIÓ D'INFORMACIÓ

El PP vol convertir la còpia privada d'arxius en delicte

✉ Roger Palà
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Partit Popular es va erigir en defensor dels ciutadans quan, l'any 2006, va votar en contra de l'aprovació al Congrés dels Diputats de la Llei de Propietat Intel·lectual, el cavall de troya de la qual era el controvertit cànon digital. Els Populars s'hi van oposar perquè entenien que el cànon es una mesura desproporcionada i injusta que sanciona a tots els ciutadans per igual, siguin o no consumidors de còpies il·legals, siguin o no usuaris de programes de descàrregues a la xarxa. La decisió, en un context de rebuig social al cànon, es va llegir com un encert del PP, que passava la mà per la cara al PSOE en matèria de lliberats individuals. No obstant, rera aquesta insòlita imatge progressista dels populars hi havia –i hi ha encara– una argumentació més perversa que la que va portar a aprovar el cànon digital.

Els populars van votar contra la Llei de la Propietat Intel·lectual perquè no són partidaris del cànon digital

En la mateixa línia que el govern francès que presideix Nicolas Sarkozy, la dreta espanyola vol atacar el "problema" de la pirateria convertint la còpia de CD i DVD, la descàrrega i l'intercanvi d'arxius mitjançant internet en un delicte. En essència, el punt de partida de PP i PSOE és compartit, el que canvia són les receptes. Mentre que el govern ha apostat per una sol·lució salomònica –tots paguen per avançat, per si de cas–, el PP vol convertir en delinqüent a tot aquell que, fins i tot a títol individual i pel consum propi, copii una obra original o n'intercanvi amb altres consumidors.

► **La cultura com a propietat**
En ambdós posicionaments apareix una premissa compartida, que ha estat inculcada principalment per les anomenades "entitats de gestió de drets", les quals en són vuit a l'estat espanyol, amb l'SGAE al capdavant. Aquesta premissa, més o menys explicitada, diu que la cultura no és un patrimoni col·lectiu, sinó una creació individual que pertany només a l'autor. Aquest raonament dut a l'extrem justifica el fet que per cada ocasió que s'escolta una cançó hi ha algú que està pagant

Manifestació davant la seu de la SGAE a Barcelona (2 de març)

Nitgard

L'SGAE rentabilitza els drets d'autor

La fundació Realitats Avanzades, que investiga en el camp de les noves tecnologies i amb les noves formes de comunicació i intercanvi d'informació, ha fet un exercici de síntesi dels Estatuts de l'SGAE, on es posa de manifest l'estructura caciquil de la mateixa, de la qual emana una manera de "gestionar els drets dels autors" poc equitativa i basada únicament

a l'autor, que és exactament el que passa avui dia. Perquè el cànon digital no només s'aplica als aparells de reproducció i gravació de consum individual, sinó que també grava els drets de reproducció i/o emissió per part dels mitjans de comunicació.

en l'aportació econòmica de cadascun dels seus afiliats.

L'SGAE es regeix per un sistema electoral segons el qual per tenir dret a vot es requereix un mínim d'ingressos. Al mateix temps, com més gran és el volum de diners aportats més número de vots es tenen. Això fa que del total aproximat de 80.000 socis de l'organització, només un 10 per cent arribin a percebre algu-

Amb aquest aval argumentatiu, les entitats de gestió han equiparat reiteradament els conceptes de *copyright* (dret de còpia) amb el de dret d'autor. Però el *copyright* no és més que un dels mecanismes legals per fer efectiu el dret dels autors, no pas l'únic.

na quantitat de la recaptació per drets d'autors, és a dir, per drets de comunicació pública (actuacions en directe), per venda directa d'exemplars i, evidentment, per drets sobre còpia privada on intervé el cànon digital. D'altra banda, l'SGAE es queda un 15 per cent del total de beneficis recaptats "per despeses de gestió de l'entitat".

► **Magnificant el 'copyright'**
El *copyleft*, en un joc de paraules per mostrar el caràcter antagònic amb el *copyright*, és una filosofia que es tradueix en diversos mecanismes legals que permeten a cada creador establir els límits de l'ús i/o modificació de la seva obra.

D'aquesta manera s'impedeix que ningú més que el propi creador s'apropriï del cobrament dels seus drets d'autor. Al mateix temps, l'autor pot decidir autoritzar la reproducció, còpia o modificació de l'obra si li sembla oportú. Especialment interessant resulta la reflexió aportada pel col·lectiu WuMing (sense nom, en xinès) al voltant de l'origen i la vigència del concepte *copyright*: "Quan es va inventar, fa tres segles, no existia cap possibilitat de còpia privada o reproducció sense ànim de lucre, ja que només un editor tenia accés a la maquinària tipogràfica. Els altres estaven obligats a renunciar al llibre si no podien comprar-lo. El *copyright* no era percebut com anti-social, era l'arma d'un empresari contra uns altres, no un empresari contra el públic. Avui la situació ha canviat dràsticament, el públic ja no està obligat a comprar, té accés a la maquinària (ordinadors, fotocopiadores...) i el *copyright* és una arma que dispara contra la multitud".

► El paper de l'SGAE

En aquest procés d'entronització del "dret d'autor" hi han tingut molt a veure, com s'ha dit, "les entitats de gestió de drets". A l'Estat espanyol en són vuit –autoritzades pel govern– i estan dividides en autors, artistes intèrprets o executants i productors. En el primer de les tres és on opera l'SGAE, la Societat General d'Autors i Editors. Aquesta entitat ha estat la propiciatòria i protagonista d'una guerra sense precedents dirigida als consumidors i difusors de continguts, a qui acusa –i castiga econòmicament– pel seu ús i intercanvi lliures. D'altra banda, ha fet pagar molt cares les crítiques emeses per diversos mitjans de comunicació minoritaris contraris a les seves polítiques, com el portal alabarricadas.org o més recentment a la revista literària *Quimera*.

S'ha equiparat erròniament el 'copyright' amb els drets d'autor, però és només un mecanisme legal

L'aplicació del cànon digital es pot atribuir en gran mesura a la voluntat expressa de l'SGAE d'implantar aquest sistema, doncs és la mateixa entitat privada que recapta i distribueix els beneficis milionaris d'aquest "impost". Curiosament, però, una gran part d'autors afiliats a l'SGAE no veuen els fruits d'aquesta política que els ha de protegir. ☹

ALCARRÀS // L'AJUNTAMENT TRENCA EL COMPROMÍS I PERMET L'ENDERROC

Agrolleida tira a terra sense avís el darrer mas dels colons de Montagut

Directa Terres de Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

La multinacional Agrolleida va enderrocar el 5 de març el mas de Josep Dolcet, el darrer colon dels masos de Montagut –al terme municipal d'Alcarràs, al Segrià–, que resistia un llarg procés de desnonament i de lluita pel dret a la terra. Segons ha denunciat l'Assemblea Paguesa, l'enderroc es va fer sense avís previ –sepultant totes les seves

Agrolleida és una de les empreses europees més grans del sector porcí i el primer receptor d'ajudes agràries de la UE a Catalunya

pertinences– i aprofitant que Dolcet i alguns membres del col·lectiu eren a Barcelona fent tràmits per la iniciativa legislativa que està duent a terme la plataforma Som lo que Sembrem perquè el Parlament de Catalunya prohibeixi el cultiu de transgènics. L'Ajuntament d'Alcarràs s'havia compromès a esperar que es resolgués el conflicte de la propietat de les terres abans de donar el permís d'enderroc.

L'empresa Agrolleida és propietat de la família Vall Palau, hereva de l'imperi format durant la postguerra per Josep Maria Vall Companys. És una de les empreses europees més grans del sector porcí i el primer receptor d'a-

judes agràries de la Unió Europea a Catalunya, amb 290.000 euros.

El conflicte té el seu origen a finals dels anys 70, quan Agrolleida va exigir als colons que abandonessin les terres i va iniciar el procés judicial. La propietat havia estat del bisbat de Lleida, que en aquella època tenia prop de 5.000 hectàries. Les famílies colones s'hi havien instal·lat al segle XVII i, des de llavors, hi exercien la pagesia. El 1987 va començar el desallotjament de la trentena de famílies que hi restaven, fet que va provocar una àmplia resistència i enfrontaments durs amb la Guàrdia Civil i el suport del sindicat Unió de Pagesos.

El 1996 el bisbat de Lleida va vendre les darreres vuit hectàrees a l'Ajuntament d'Alcarràs. Però abans va fer una permuta amb Agrolleida i la finca amb forma de vuit es va transformar en una finca quadrada i els tres darrers colons que encara hi resistien van quedar-ne fora. Llavors es va tornar a registrar al cadastre i les terres dels

1. Membres de l'Assemblea Paguesa i Josep Dolcet (colon del mas) caminant per les runes, 2. Intent d'enderroc fa dos anys.

colons van quedar dins la propietat d'Agrolleida. La venda a l'Ajuntament d'Alcarràs i el canvi de límits no es va comunicar als colons. D'aquesta manera se'ls negava el dret a la compra i els deixaven en una situació de gran indefensió jurídica. L'any 2005 Agrolleida va enderrocar dos dels tres masos. Des de llavors Josep Dolcet ha resistit amb el suport de l'Assem-

blea Paguesa de Catalunya. Malgrat els esforços invertits per aconseguir que els tribunals investiguessin les irregularitats de la permuta, el jutjat no ho va voler tenir en compte i va sentenciar el desnonament. Dolcet també havia patit assetjament per part d'Agrolleida l'any 2006, quan unes màquines excavadores van destruir el pou d'aigua de la finca. ☹

BARCELONA // SINDICAL

La vaga pels dos dies continuarà els dijous

Gemma García
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La segona convocatòria del Departament de Treball a una reunió de mediació entre sindicats i direcció de TMB s'ha tancat sense acord. Per tant, tal i com varen decidir en Assemblea els conductors i conductores d'autobusos després dels cinc dies de vaga i mobilitzacions, les aturades continuaran cada dijous.

La convocatòria anunciada per la Consellera Mar Serna el 7 de març va reunir el 10 de març als cinc sindicats del Comitè d'Empresa i als negociadors de TMB fins quarts de nou del vespre.

Els precedents no eren gaire esperançadors, tenint en compte que la setmana passada la Direcció de TMB no va presentar-se a cap de les dues cites proposades pel Comitè de Descansos, el dijous 6 de març al Col·legi de Periodistes i el 8 de març a les pròpies oficines de TMB. La Direcció de l'empresa va comunicar únicament a través dels mitjans de comunicació que la condició sine qua non per asseure's a negociar és desconvocar la protesta. La setmana passada, Josep Maria Álvarez, secretari general de UGT a Catalunya, va anunciar que demanaria que fos el Comitè d'Empresa, on els sindicats convocants de la vaga són minoria, qui instés l'empresa a negociar el nou conveni, independentment de la voluntat dels impulsors de la protesta, i va carregar especialment contra la CGT.

Sindicats i TMB no arriben a cap a acord

Durant la setmana de vaga, la lluita de les conductores i conductors de TMB ha coincidit amb les mobilitzacions d'estudiants contra el Pla de Bolonya i han dut a terme protestes conjuntes, aprofitant els actes de la campanya electoral. El 5 de març es va fer una concentració davant l'Hotel Avendia Palace, on la candidata del PSC per Barcelona, Carme Chacón, feia un acte electoral amb empresaris. L'endemà es va fer una concentració davant el Palau Sant Jordi, on José Luís Rodríguez Zapatero va celebrar un míting. La manifestació en motiu del Dia de la Dona Treballadora del 8 de març va comptar amb un bloc de conductores.

El delegat de la CGT Autobusos de TMB, Saturnino Mercader, ha dit que la falta de personal, els 24 expedients oberts a treballadors durant les jornades de vaga i els sindicalistes que es neguen a treballar han provocat una reducció del 12 per cent dels serveis durant la jornada de l'11 de març.

GRÀCIA // SOLIDARITAT

Cadena humana per aturar les matances a la franja de Gaza

Gemma García
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una cadena humana d'unes 200 persones va envoltar la Cambra de Comerç Espanya-Israel el 7 de març per denunciar els crims contra la humanitat i el bloqueig econòmic a Gaza. Sota el lema *Aturem la massacre a Gaza!! Aillem l'Estat israelià!!*, Alex Hino, portaveu de la Comunitat Palestina a Catalunya, ha explicat que d'alguna manera, aquest acte dona continuïtat i es solidaritza amb les persones palestines que el passat 25 de febrer van formar una cadena humana a Gaza denunciant el bloqueig israelià.

Manifestació davant la Cambra de Comerç hispano-israeliana

Arnau Bach

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

MOÇAMBIC // LES MANIFESTACIONS CRIDEN CONTRA L'INCREMENT DEL PREU TRANSPORT URBÀ

Una revolta popular posa en dubte l'estabilitat econòmica i social

✉ Miquel Correa
/Pemba (Moçambic)/

Robert Zoellick, president del Banc Mundial, de visita a Moçambic, va declarar el 4 de febrer: "Estic veritablement impressionat pel progrés econòmic i social aconseguit per Moçambic al llarg de l'última dècada". L'endemà, Maputo, la capital, es despertava amb multitud de joves, dones i nens manifestant-se en protesta per l'increment del preu del transport urbà. Les protestes van derivar en atacs amb apedregaments als vehicles encarregats d'aquest servei —les populars *chapas*— i a les benzineres. També van construir barricades amb pneumàtics encesos, arbres tallats i contenidors d'escombraries. Alguns forns van patir les conseqüències i van ser saquejats, en aquest cas en protesta per l'encariment del pa, que és un altre bé de necessitat bàsica.

La revolta va paralitzar l'activitat a la ciutat: les *chapas* van deixar de circular, les entrades i sortides van quedar bloquejades i les benzineres, comerços, bancs, mercats i escoles van aturar-se. Davant la magnitud de la protesta, la policia va reaccionar llençant gasos lacrimògens i disparant indiscriminadament. El resultat van ser sis persones mortes i prop de cent ferides, segons el setmanari *Savana*.

"Estic impressionat pel progrés econòmic i social aconseguit per Moçambic"

El Govern del Front d'Alliberament de Moçambic (FRELIMO, en les sigles en portuguès) va anunciar l'anul·lació de l'increment de les tarifes de les *chapas* dos dies després de la revolta i després d'intenses negociacions amb la Federació Moçambiquesa d'Associacions de Transportadors (FEMATRO). A canvi, els transportadors urbans rebran un subsidi públic, tal i com informa el setmanari *O País*. D'aquesta for-

Teresa Pérez

"Chapas" a Maputo. La pujada del 50% en aquests transports semicolectius va iniciar la revolta

ma el govern va donar per "enllesit" un dels episodis de tensió social més importants des que va acabar la guerra civil l'any 1992.

► **Sobre les causes de la revolta**
Als suburbis de Maputo gairebé la meitat del pressupost familiar es destina al transport i les *chapas* són l'únic mitjà existent, doncs el govern ha estat incapaç fins ara d'articular un servei públic. És més, el ministre de Transport i Comunicacions, António Munguambe, va inaugurar poc abans de la revolta una flota d'automòbils de luxe de l'empresa pública per a l'àrea de turisme, pensada per al mundial de futbol del 2010 a Sudàfrica.

A l'actualitat el preu d'un viatge amb *chapa* per a un recorregut curt (menys de deu quilòmetres) és de cinc meticais (mts), uns catorze cèntims d'euro. Per a un recorregut llarg és de 7,5 mts. La FEMATRO, davant l'espectacular pujada del petroli des de 2005, havia acordat amb el Govern un increment de 2,5 mts per viatge, entre un 50 i 33 per cent del preu dels bitllets. Això posava en perill el fràgil equilibri financer de la població de les perifèries, la que necessita fer recorreguts més llargs. S'ha de pensar que encara que el salari mínim és de

1.640 mts, la majoria de la gent treballa en el sector informal, sense cap dret i amb uns ingressos habituals que volten els 1.000 mts.

► **Sobre les característiques de la revolta**

La insurrecció va començar als barris perifèrics de la ciutat, els més penalitzats per l'increment de preus bàsics i on la població viu en unes condicions més precàries. No va començar al centre (la ciutat de ciment, com és coneguda als suburbis), on viuen i treballen els polítics, la classe mitjana i la diplomàcia internacional.

Carlos Serra és un sociòleg moçambiquès amb un alt grau de legitimitat entre la població. El seu bloc *Diario de um Sociologo* va ser la principal font d'informació el dia 5 —mentrestant la ràdio i la televisió van obrir els noticiaris amb la Copa Àfrica de futbol i les inundacions. En el bloc Serra assegura que es tracta de "lluïtes immediates, espontànies, sense un comandament central, sense una estratègia prèvia, sense líders convencionals. L'objectiu no era una revolució, no era canviar les relacions socials, sinó les icones del poder, tot allò que en l'imaginari popular significa força, repressió, propietat, benes-

tar, opressió (...). Vam estar en presència de lluites anàrquiques". No és, per tant, el resultat de l'acció d'una societat civil organitzada (encara embrionària al país) que presenti una alternativa a l'estat actual del funcionament polític, social i econòmic, sinó una revolta del poble que viu en la pobresa.

Aquesta versió dels fets va ser desmentida per les fonts oficials. Edson Macuácuá, portaveu del FRELIMO, va dir que "les manifestacions tenen l'origen en una mà invisible". Una hipòtesi que no sembla prendre gaire força vista l'espontaneïtat i falta d'organització del motí.

► **I ara què?**

En un context on els preus internacionals de les matèries primeres (no només el petroli, sinó també el blat, que encareix el pa) estan en constant ascens, augmenta la vulnerabilitat d'un país que no té producció nacional d'aquestes. Aquest panorama, sumat a la forta dependència dels recursos externs de l'estat (el 56 per cent del pressupost del 2008 prové de l'ajuda financera internacional, principalment el Banc Mundial), configuren un escenari econòmic ja de per sí totalment inestable.

Davant d'aquest escenari, la política de subsidis decidida pel govern no constitueix una solució sostenible a llarg termini. Ni tampoc a nivell financer, ja que agreuja el dèficit pressupostari i, per tant, la dependència de l'ajuda internacional i de les polítiques marcades pel Banc Mundial; ni a nivell productiu, perquè no resol la vulnerabilitat als preus internacionals. A nivell social, a més, crea greuges comparatius amb altres sectors també afectats per l'increment del cost de matèries primeres: transportadors interprovincials, productors de pa... I, si hi ha noves i brusques pujades de preus, s'anul·laria l'efecte dels subsidis i tornaria la situació inicial que ha desencadenat la revolta.

La situació que afronta Moçambic requereix de polítiques més enginyoses que els subsidis. Com prioritzar la implantació d'un sistema de transport públic adequat a les necessitats socials i com introduir vehicles més ecològics, com ara la bicicleta en els desplaçaments curts. Això ja es fa a Quèlmane, al nord del país.

També cal pensar en la població rural, que representa quinze milions sobre vint milions de persones. La població rural ja fa anys que recorre molts quilòmetres a peu. Aquest sector pateix un oblit sistemàtic que facilita els fluxos migratoris cap a les ciutats, sobretot cap a les perifèries, originant així noves necessitats de transport, amb el conseqüent cost econòmic i ecològic.

De totes formes, la revolta popular del 5 de febrer va expressar alguna cosa més que una protesta contra els increments de preus de les *chapas* o del pa. Així doncs, Carlos Serra afirma que "el pa i les *chapas* són dipositaris de relacions socials (...). La revolta popular va ser contra les relacions socials que afavoreixen a unes persones i en perjudiquen a d'altres". De la interpretació que en puguin fer d'aquestes relacions el govern del país i el Banc Mundial dependrà la futura estabilitat econòmica i social de Moçambic. ☉

Més informació:
oficinadesociologia.blogspot.com

LA KINKY BEAT
NOU DISC
karate beat
17 DE MARÇ A LA VENDA
www.lakinkybeat.com

KARATE TOUR 2008

28/3 MATARÓ Sala Clap
C/Serra i Moret 6. 21'30h Portes. 22'00h Concert
VENDA GUIXETA: 10€ / VENDA ANTICIPADA 7€: www.casadelamusica.cat
VENDA ANTICIPADA 8€: Discos Trak, Robafaves, Caixa Laletana.

29/3 TERRASSA Faktoria
C/de la Rassa 64-66. 22'00h Portes. 22'30h Concert
VENDA GUIXETA: 10€ / VENDA ANTICIPADA 8€: 2 sales Faktoria, Discos Gong, Bugula.
VENDA ANTICIPADA 8€ BCN: Bar Marlachl, Ethomusic.

EDITA:
kasba
www.kasbamusic.com
info@kasbamusic.com

CONTRACTACIÓ:
hacecolor
www.hacecolor.com
jon@hacecolor.com

DISTRIBUEIX:
K
INDUSTRIA
vpc@industria.com

MÈXIC // CHIAPAS COMPTA AMB UN CENTENAR DE PRESOS POLÍTICS

Presos en vaga de fam indefinida

☞ Gemma Estrella

/San Cristóbal de las Casas/
(Mèxic)

A Chiapas, un dels estats més pobres de Mèxic i oblidat pel govern de la República, hi ha un centenar de presos polítics. Es tracta d'un centenar de persones que, a vegades oblidades per les seves pròpies organitzacions i d'altres amb el recolzament de l'exterior i encara amb força per lluitar, tenen totes característiques en comú: són indígenes, han passat per processos penals sense garanties ni protecció judicial, els seus drets humans han estat violats i estan acusats de delictes que asseguren no haver comès i que han estat prefabricats; en realitat, estan acusats de fer activisme polític a les seves

Zacario, primer pres en vaga de fam: "Sortiré lliure o en una caixa de fusta"

respectives regions. 23 d'aquests presos polítics retinguts a les presons Cereso 14 i Cereso 5 de Chiapas, també conegudes com "Amate" i "Los Llanos", s'han declarat en vaga de fam per a reclamar a l'Estat que aturi les accions legals iniciades contra ells, exigir l'alliberament immediat i denunciar públi-

Grup de recolzament als presos en vaga de fam

cament les violacions de drets humans que han patit.

La seva situació és molt delicada i estan disposats a arribar fins a la mort, tal com ho va manifestar Zacario, el primer pres en entrar en vaga: "Sortiré lliure o en una caixa de fusta". Zacario s'alimenta de mel, aigua i caramels des del 12 de febrer. Els altres presos també. No accepta els aliments que li ofereix el personal del centre i ha rebutjat explícitament ser atès pel personal mèdic de la presó. El

doctor de Cereso 14, on es troba, el va intentar convèncer d'abandonar la vaga de fam. També ho va intentar amb Délia, una altra presa que es manté en dejú i oració, qui, a més, va rebre insults i pressions perquè deixés l'acció.

▶ Organitzats per lluitar

Aquesta vaga de fam té unes característiques especials. I és que qui la duu a terme no són presos aïllats. Es tracta de presos i de preses que s'han organitzat per

continuar lluitant políticament per la llibertat.

Fa dos anys, en motiu de la convocatòria de L'Altra Campaña, els presos de Cereso 14, "El Amate", es van reunir en una plantada permanent al pati de la presó i des del 6 de gener del 2006 no entren a les cel·les. Llavors van crear l'organització La Veu de l'Amate. Fa un any, aproximadament, va néixer una organització similar a Cereso 5, La Veu dels Llanos, que agrupa els presos polítics retin-

guts en aquesta presó.

Ambdues organitzacions es van declarar en vaga de fam després que Zacario iniciés la seva acció. La Veu de l'Amate va començar el 25 de febrer, quan Sonia Siman Morales, jutgessa presidenta de la Magistratura Superior de l'Estat, va cancel·lar una reunió ja compromesa entre el Govern de Chiapas i els presos per tal d'intentar trobar una solució al cas de Zacario i dels seus companys. La Veu dels Llanos s'hi va afegir el 4 de març.

A més de la gent en vaga de fam, hi ha altres persones preses que, per motius de salut o d'edat, les recolzen només fent dejú —és a dir, amb un sol àpat al dia. Aquests s'encarreguen de tenir cura dels seus companys, vigilen que tinguin aigua i mel i són qui estan a prop seu.

Injustament privats de la llibertat, amb la pèrdua d'expectatives futures de vida que això comporta, oblidats per la "justícia" però amb la voluntat de continuar lluitant, alguns dels presos i preses en vaga comenten que, ara, l'aliment que reben són les visites. Un aliment que des de la direcció de la presó també se'ls ha intentat denegar, doncs han posat nombroses i creixents traves a qui ha intentat accedir als centres. Tot i això, familiars, col·lectius i persones solidàries els estan mostrant el seu suport. En cada carta i en cada acció els estan dient que no estan sols. ☺

KURDISTAN // TURQUIA RETIRA TOTES LES TROPES DESPRÉS DE SET DIES D'INVASIÓ

La guerrilla celebra la 'victòria'

☞ Sergi Villena

/Vilanova/

Una setmana després de la invasió, el 29 de febrer, Turquia va retirar les tropes de les muntanyes del nord-est de l'Iraq, les quals s'hi havien d'estar un mes. La incursió terrestre va mobilitzar 10.000 soldats i 200 blindats i tenia la finalitat d'acabar amb les bases de la guerrilla independentista kurda del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK, en les sigles en kurd). Però la guerra dels set dies sembla molt lluny d'haver aconseguit el seu objectiu. Perquè retirar-se sense haver acabat amb el PKK? Quin és el balanç de la invasió?

Ningú sap del cert què ha passat a les muntanyes de l'Iraq. No hi

han tingut accés periodistes independents, només els propis de l'exèrcit o de la guerrilla. Turquia assegura haver mort 240 guerrillers i haver perdut una trentena dels seus homes. Les Forces de Defensa Popular, la guerrilla kurda, asseguren el contrari: que només han tingut nou baixes —de les quals n'han publicat els noms i les fotos dels enterraments— i que han causat 120 morts entre les files turques. Segurament no sabrem mai la veritat, però, si hem de triar, té força sentit que una guerrilla que fa deu anys que viu en muntanyes d'entre 2.000 i 4.000 metres d'altitud i amb túnels i trinxeres cada cent metres, tingui més facilitat per a resistir un atac regular de soldats de lleva entrenats en casernes d'Ankara o Istanbul i dormint al ras amb temperatures sota

zero. La prova és que el segon exèrcit de l'OTAN en nombre de soldats terrestres no ha pogut derrotar la guerrilla en 25 anys.

▶ Anàlisi de dues victòries

Comença la invasió i els EUA —els quals confessen haver informat detalladament Turquia de les posicions guerrilleres sobre sòl iraquiana— prometen guerra ràpida. El govern autònom kurd de l'Iraq se sent ultratjat i mobilitza els seus peixmergues. A Estats Units se li escapa la situació de les mans, doncs els kurds iraquians són els seus principals aliats al país. Si el primer dia de la guerra encoratjaven Turquia a combatre el PKK, el penúltim, el president Bush ja demanava la retirada de les tropes. I el setè dia, Turquia, es retira, victoriosa.

L'agressió tampoc va ser una sorpresa per al PKK. En una entrevista concedida a la DIRECTA l'agost de 2007, el seu secretari general, Murat Karayilan, pronosticava un atac imminent. Els túnels, trinxeres i trampes estan preparades a les muntanyes de Qandil per a rebre un exèrcit nombrós però poc avesat a muntanyes i a la neu. A més, als pobles l'exèrcit té problemes per maniobrar davant d'una població que els impedeix el pas, seguint les crides a la revolta del PKK. A les ciutats kurdes de Turquia se succeïen manifestacions multitudinàries a favor de la guerrilla, contra la guerra i demanant la llibertat pel poble kurd. En el camp de batalla, els militars no aconsegueixen passar de les serres del Zap i del Zagros, quedant-se a quilòmetres

de Qandil, on hi ha el campament central guerriller. En set dies l'exèrcit es retira obeint els EUA, la guerrilla ha tornat a estar en boca dels kurds, abanderant les manifestacions, i els seus portaveus proclamen la victòria política i militar.

▶ Ha perdut Turquia?

L'Estat otomà ha aconseguit guanyar-se de nou els Estats Units i debilitar la seva aliança preferent amb els kurds de l'Iraq, als quals tem cada vegada més, sobretot si s'annexionen la petroliera ciutat de Kirkuk. Però, sobretot, Turquia ha tornat a identificar kurds amb lluita armada i el següent pas previsible serà relacionar els vint diputats d'aquest poble al Parlament d'Ankara amb terrorisme. I mentre Turquia asfixia, Europa calla. ☺

subscriu-te a
L'ACCENT
El Periòdic dels Països Catalans

una altra economia és possible
www.coop57.coop
serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

ECOLOGISTES
CATALUNYA
en acció
Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Catalunya
decreixement
Núm. 95 Març '08
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

ger
entitat cultural i esportiva
Tlf. 93 896 1200
ger@entitatger.cat
www.entitatger.cat
Ribes (Garraf)

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Alguns periodistes enfadats es desfoguen per internet

AngryJournalist.com i PeriodistaCabreado.com, dues 'webs' que publiquen les queixes professionals dels periodistes

✉ Enric Borràs Abelló

Tot sovint les lectures de diaris digitals o impresos, oients de ràdio i telespectadors no saben quines són les condicions de feina de la gent que els informa, els periodistes. Ara, dues pàgines web diferents –AngryJournalist.com i PeriodistaCabreado.com– ofereixen la possibilitat que els periodistes descontents es queixin i, de pas, que els lectors s'informin sobre qui els informa. El periodista nord-americà Kiyoshi Martínez (KiyoshiMartinez.com) va obrir la pàgina AngryJournalist.com arran de les converses amb els companys de professió sobre les seves misèries laborals. Explica que es tracta d'un projecte "per als qui no cobren prou, tenen massa feina, se senten frustrats, fastiguejats o són ignorats", és a dir, per als professionals dels mitjans de comunicació "que vulguin fer públiques, de manera anònima, les raons que els fan estar enfadats". La pàgina de Martínez està pensada, sobretot, per als periodistes joves, per

bloc – per por que algun superior no els descobreixi i es quedin sense feina. Per això, qualsevol periodista pot escriure la seva queixa de manera anònima sense cap mena de requisit.

De moment ja s'hi han publicat prop de 2.000 queixes d'estudiants que intenten obrir-se pas en el món de la informació, de treballadors a qui no deixen fer vacances, de periodistes que critiquen la manca d'organització del seu mitjà, de redactors que es desfoguen d'un cap despota, de reporters censurats o que cobren poc i se senten explotats, etc. No tot són queixes, però, també hi ha algun periodista que diu que té un bon horari, cobra bé i no té massa feina... des que va deixar els mitjans de comunicació i treballa en un gabinet de premsa governamental.

▶ **Sense companyonia**

Chorche Romance (Purnas.com), un jove periodista de la televisió pública aragonesa, va veure la idea de Martínez i s'hi va posar en contacte per fer-ne una versió en castellà oberta a tothom: PeriodistaCabreado.com. Fa pocs dies que la web s'ha posat en marxa, però Romance diu que a l'Aragó els professionals dels mitjans tenen molts motius per queixar-se: "Els periodistes no estan organitzats, no tenen cap col·legi, cap sindicat i, de fet, fins fa ben poc ni tan sols podien estudiar periodisme al seu propi país i havien de fer-ho a una altra comunitat". A més, Romance –que va estudiar periodisme a Barcelona– també parla de les pressions polítiques i empresarials vers els informadors i de les males condicions laborals que afecten els

professionals dels mitjans de comunicació de tot l'Estat. Algunes de les queixes de PeriodistaCabreado.com reflecteixen aquestes mateixes preocupacions: hi ha qui diu que el fa enfadar que treballar en un mitjà de comunicació públic "sigui estar sempre a les ordres d'un govern", becaris que se senten maltractats, redactors que critiquen caps ineptes o, fins i tot, un periodista que treballa en una agència de comunicació i se sent menyspreat pels seus companys de professió.

Becaris maltractats i redactors mal pagats o amb caps despotes es queixen anònimament a través d'internet

Segons Chorche Romance, la competitivitat del periodisme afavoreix aquesta situació perquè cadascú mira per la seva feina i prou. "Però bé que hem d'unir-nos, no?", es pregunta, mentre afegeix que aquesta competitivitat només afavoreix els empresaris. Per al periodista aragonès, "els lectors i espectadors no saben quines són les condicions laborals de qui els informa", així que tampoc poden conèixer prou bé quina és la qualitat d'allò que els diuen. Per això, insisteix, cal que els periodistes no es quedin amb els braços plegats, que s'uneixin i que ho expliquin, que també informin d'allò que els passa per fer-ho visible, encara que es comenci amb una pàgina on deixar comentaris anònims.

Molts periodistes no s'atreveixen a queixar-se per por que els facin fora

als qui encara han de pagar els crèdits dels estudis universitaris i han de mantenir la feina que tenen, encara que no els agradi, durant uns anys. L'autor diu que es tracta de periodistes que sovint no s'atreveixen a queixar-se –ni tan sols en un

El problema de l'habitatge a Barcelona vist des de París

✉ Àngelo Pineda

El problema de l'habitatge i la precarietat laboral no passa desapercebudes de fora. El dia 5 de març un suplement especial del diari francès *Libération* publica un reportatge sobre la situació del lloguer a Barcelona i els salaris baixos dels llogaters joves: *A Barcelona, el boom des loyers ne ménage pas les trentenaires*.

El reportatge, signat per l'enviat especial a Barcelona Arnaud Vaulerin, inclou

fins a cinc testimonis de joves *mileuristes* properes als 30 anys d'edat, que relaten les seves dificultats per fer front a les elevades mensualitats del seu habitatge. Les queixes sobre el reduït espai dels pisos es barregen amb les que fan referència al mal estat en què es troben. Tot això amb el rerefons de la transformació del barri de Sants per l'arribada del TGV.

L'article inclou també l'opinió de la secretària d'habitatge de la Generalitat, Carme Trilla, que veu la inflació en el mer-

cat immobiliari com un *tsunami* que ho ha desordenat tot mentre que "no hi ha a Espanya un veritable mercat d'allotjaments públics". També arriba a qualificar l'anomenat "ajut a l'emancipació" com a "poc reflexionat" i "electoralista".

No s'estalvien les crítiques a aquest ajut, que es considera com un futur afegit a les mensualitats que ja es paguen pel lloguer. Com a expressió d'aquest descontentament es reproduïxen les declaracions de Jesús Rodríguez, membre del col·lectiu

okupa de la ciutat i que no dubta a definir com a "maquillatge" la llei catalana del sòl que entrarà en vigor a l'abril: "Després de cinquanta anys es promou la propietat privada i ja es veu on ens porta això".

Aquest reportatge és, en definitiva, un contrapunt a la imatge progressista que el govern espanyol projecta fora de les seves fronteres, ja que segueix representant una taca a l'alegria i l'optimisme amb el qual ens han pretès vendre la propera legislatura que ara tot just comença.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Radio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

Una herramienta para el debate

3er aniversario
DIAGONAL

JORNADAS DEL 24 AL 31 DE MARZO
www.diagonalperiodico.net/jornadas

Vols regalar la **directa**?

Doncs, ara és el moment de fer-ho!

Truca'ns al 93.527.09.82 o al 661.493.117.
Envia'ns un correu electrònic amb les teves dades a subscripcio@setmanaridirecta.info

Si vols regalar una subscripció anual al Setmanari **DIRECTA** –també et pots fer el regal a tu mateixa–, et farem arribar una targeta com el de la dreta i, de regal, el DVD sobre la tortura a l'Estat espanyol **Silenci**.

1 any de **Directa** + DVD per 60 euros

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir **DIRECTA** setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info. O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la **Directa** a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS _____

ADREÇA _____ CODI POSTAL _____

POBLACIÓ _____

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL _____ CORREU ELECTRÒNIC _____

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS) _____ ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA) _____

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA NÚMERO DE COMpte (20 XIFRES) _____

NOM DE LA PERSONA TITULAR _____

ALTRES FORMES DE PAGAMENT: SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA **DIRECTA**.

.....

ENVIJA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA **DIRECTA**, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info Web: www.setmanaridirecta.info

Punts de venda

BADALONA
La Mussara Sant Joan de la Creu 70

BARCELONA
GRÀCIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant)

HORTA - GUINARDÓ
El Tinter La Plana, 10
Rocaguinarda Xiprer, 13

EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198

POBLENOU
Taverna Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77

SANT ANDREU
Patapalo Rubén Dario, 25
Bar La Lira Coroleu, 14
Bar La Lluna Ramón Batlle, 17
Andy Blue Can Fabra

TRÈVOL Portugal, 2-4 Baixos
Quiosc Comerç Plaça Comerç
Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10
Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre

NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82

Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4
Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars

CIUTAT VELLA
AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
Pròleg Dagueria, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Quiosc Canaletes Rambles
Llibreria Medios Vallldonzella 7

SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 41
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16

BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA
La Banda Mercat Municipal

CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4
Le Centro Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA
Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85

HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La Resistència Rosalía de Castro, 92
Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º

LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
Quiosc Discom Alfred Perenya, 64
Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n

LA VELLA ESCOLA Clot de les Monges, 1

MATARÓ
Llibreria Robafaves Nou, 9

MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
Moes Joc de la pilota, 9
Els Carlins Sabateria, 3-5

MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45

OTLOT
Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6

REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2

RIPOLL
Bar l'Obrador c. Estació, 3
SANTA COLOMA DE GRAMENET
La Krida Sicília 97
SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguier, 9
Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23
SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60

SOLSONA
Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5

TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA
Kasalet Societat, 4

VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Microbicides: la nova resposta davant del VIH

⇒ Gabriel Boichat

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Cada dia s'infecten més de 14.000 persones del VIH arreu del món, el 95 per cent de les quals –segons l'ONUSIDA– es concentren a l'Àfrica i a l'Àsia. Són suficients, per tant, les eines de prevenció per fer front a aquesta pandèmia? La conclusió és clara: una sola eina de prevenció (el condó és l'únic mètode segur i eficaç davant del VIH) no és suficient per fer front a la pandèmia. Cal afegir noves eines per tal d'augmentar les opcions disponibles, com ara les vacunes del VIH o els microbicides, un producte innovador que s'està desenvolupant actualment.

Els microbicides tenen com a objectiu reduir significativament la transmissió del VIH i d'altres infeccions de transmissió sexual (ITS) durant les relacions sexuals. En forma de gels, pastilles, diafragmes o, fins i tot, anells que s'introduïrien a la vagina per prevenir la infecció per VIH, aquests productes podrien estar al mercat cap al 2012 si les investigacions que estan en curs actualment arriben a bon port i si es compta amb la inversió suficient.

Es tracta d'obtenir una eina que les dones puguin utilitzar sense haver de negociar amb les seves parelles

La característica més important dels microbicides és que són productes pensats específicament per a les dones i es desenvolupen per adaptar-los a les seves necessitats. Es tracta d'obtenir una eina de prevenció que les dones puguin utilitzar sense haver de negociar forçosament el seu ús amb les seves parelles.

Aquest punt és fonamental davant d'un escenari de feminització de la pandèmia. Les dones representen gairebé el 50 per cent de les persones entre 15 i 49 anys que viuen amb el VIH, un número que s'eleva fins al 75 per cent entre les persones amb VIH d'entre 15 i 24 anys a l'Àfrica. A més, les dones són fins a tres vegades més vulnerables que els homes per raons biològiques, econòmiques i socials.

Els microbicides capten cada vegada més l'atenció dels científics. Avui dia hi ha més de 60 candidats a microbicides que estan en

Una investigadora analitza mostres durant un assaig clínic de microbicida

Bev Symmonds

desenvolupament –30 dels quals ja s'estan assajant clínicament– i que determinaran si el producte és segur i eficaç per les persones. PRO2000 és el candidat més avançat, ja que es troba a la tercera fase, la que ha de demostrar l'eficàcia del producte amb la participació de milers de dones.

Durant l'última conferència mundial sobre microbicides celebrada del 24 al 27 de febrer a Nova Delhi (Índia) es va veure amb claredat el dinamisme que envolta aquest camp d'investigació. Allà es va comprovar que tots els esforços se centren en els microbicides de segona generació –que són els que es basen en els antiretrovirals–, els mateixos productes que utilitzen les persones que viuen amb VIH per tractar la infecció. Això permetrà que el producte actui directament contra el VIH, a diferència dels microbicides de primera generació, que buscaven una acció molt més general davant de qualsevol infecció dins de la vagina i que, fins ara, no han aconseguit una eficàcia suficient davant del VIH.

▶ Microbicides i cooperació

Però el dinamisme de la investigació no pot ocultar la falta de recursos que encara pateix aquest camp. Una de les principals raons és que, si bé un microbicida serà beneficiós per tothom, ho serà especialment per aquelles persones que viuen als països del Sud, on els nivells d'incidència del VIH en la població són molt més elevats que a la resta del món. I això no garanteix un mer-

cat prou atractiu per atraure les grans inversions necessàries per fer aquesta mena d'investigacions científiques.

Com a resposta a la manca d'inversions en el desenvolupament d'aquests productes de salut –dirigits particularment als

El microbicida serà molt beneficiós pels països del Sud, on la incidència del VIH és molt més elevada que a la resta del món

països en vies de desenvolupament més afectats per pandèmies amb el VIH–, s'han creat diverses iniciatives internacionals sense ànim de lucre que reben el nom de Partenariats Públics Privats (PPP). Aquests organismes estan integrats per governs, empreses privades, institucions públiques, universitats i societat civil, que donen el seu recolzament amb l'objectiu d'accelerar el desenvolupament de productes de salut que siguin segurs, eficaços i assequibles per totes aquelles persones que ho necessitin.

En el cas dels microbicides existeix el Partenariat Internacional dels Microbicides (IPM, en les

seves sigles en anglès), un PPP que s'ha compromès a dur a terme les seves investigacions amb la col·laboració i la implicació dels països i les poblacions que seran beneficiàries prioritàries d'aquests productes. Per aquesta raó, juntament amb el desenvolupament dels assajos clínics, busquen millorar les infraestructures sanitàries locals i implicar la societat civil del país on es fan aquests assajos, un element imprescindible si es vol que un futur microbicida sigui acceptat i utilitzat per les dones i els homes als quals va dirigit.

En aquest context, governs com el català o l'espanyol hi tenen molt a dir a través de les seves polítiques de cooperació. El desenvolupament de les societats es veu afectat per la prevalença del VIH, que empitjora la situació de pobresa i d'estancament socioeconòmic. Al mateix temps, el grau de desenvolupament dels països i les regions afecta el nivell de qualitat de vida, la incidència de les malalties infeccioses, l'accés als productes per a la salut, el respecte dels drets sexuals i l'equitat de gènere.

Per tant, incidir en les estratègies de salut –i, especialment, en el VIH– en el marc de les polítiques de cooperació té un efecte directe sobre el desenvolupa-

ment i el benestar de les persones dels països més afectats i, per tant, cal recolzar la investigació dels microbicides dins d'una estratègia de resposta al VIH que també inclogui les vacunes.

La prevalença del VIH empitjora la situació de pobresa i d'estancament socioeconòmic

Països com França, el Regne Unit, Alemanya o Dinamarca ja ho han fet i Catalunya, a través de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament (ACCD), té una oportunitat per ser capdavantera en la lluita contra el VIH a través del suport a la investigació en nous productes de salut. Un camp on, per cert, ja hi participen investigadors catalans com l'equip del Centre de Recerca en Salut Internacional de Barcelona (CRESIB) –el mateix que investiga una vacuna contra la malària–, dirigit per Pedro Alonso. ☐

Per contactar:

PLANETA SALUD
gboichat@planetasalud.org
www.planetasud.org

Perquè paguem més del que toca?

Isaak Vilalta

/campanyes@setmanaridirecta.info/

El preu dels aliments ha crescut de forma desmesurada a partir de l'any 2007. Sí que és cert que, en general, ha augmentat el cost de les matèries primeres, però el greuge és més important si tenim en compte que els aliments s'han encarat més del que tocaria. I això és el que nota la butxaca del consumidor. Attac Catalunya denuncia aquesta situació davant el govern espanyol i li demana que investigui els marges de les empreses de distribució del sector de l'alimentació.

Ha augmentat el cost de les matèries primeres, però el greuge és més important ja que els aliments s'han encarat més del que tocaria

L'any 2007 la inflació en el preu dels aliments ha estat la més alta en comparació amb la resta de productes. Les causes d'aquest canvi són diverses, però en sobresurten dues. En primer lloc, la dedicació a la producció de combustibles. Per exemple, on abans hi havia un camp de blat destinat

Aliments arrengrats als prestatges d'un supermercat

Berta Alarcó

a l'alimentació, avui s'hi conrea blat destinat a la producció d'etanol, que es farà servir com a combustible. I, en segon lloc, per l'efecte del canvi climàtic sobre les collites. Tot això també provoca un nou desafiament en la lluita global contra la fam, ja que fecta directament el Programa Mundial d'Aliments (PAM), que necessitarà almenys 500 milions de dòlars més del que estava estimat al pressupost de 2007.

Davant el greuge que provoca l'augment desmesurat del preu dels aliments, Attac demana al govern espanyol que, tal com farà el govern francès, investigui quins són els marges que obtenen les empreses de distribució en el sector de l'alimentació. Si bé els

preus de les matèries primeres de l'agricultura s'han encarat, les mateixes organitzacions d'agricultors i algunes de consumidors han denunciat que aquests augments no són tan alts com els que finalment es tradueixen a les butxaques dels consumidors. És per això que des d'ATTAC creuen necessari que el govern investigui els marges de transformació, intermediació i distribució per evitar abusos per part de determinades empreses, que poden posar en evidència greus disfuncions del mercat que acaben repercutint sobre la ciutadania.

Al mateix temps, ATTAC proposa el desenvolupament de cooperatives entre productors i consumidors per evitar els marges

exagerats dels intermediaris i perquè una part dels beneficis extraordinaris repercuteixi sobre els agricultors amb la millora dels preus en origen i sobre la ciutadania amb una reducció dels preus.

Si observem aquest augment des d'un punt de vista més global, el preu dels aliments —especialment de la fruita— puja molt més a l'Estat espanyol que a la resta de

països de la "zona euro". Aquest creixement ràpid del preu dels aliments fa més mal als països pobres, ja que la seva gent gasta una proporció considerablement més elevada dels seus ingressos en menjar. De fet, la directora del PAM, Josette Sheeran, reconeix que des del mes de juny passat "els preus dels productes alimentaris han augmentat un 40 per cent i això significa que podem comprar un 40 per cent menys de menjar". Als Estats Units i a d'al-

ATTAC proposa el desenvolupament de cooperatives de productors i consumidors per evitar els marges dels intermediaris

tres països rics la gent gasta un deu per cent dels seus ingressos en la compra d'aliments, mentre que la gent dels països pobres en gasta més d'un 60 per cent. ☺

Per contactar:

COMISSIÓ DE COMUNICACIÓ D'ATTAC-CATALUNYA
elgradesorra@pangea.org
www.attac-catalunya.org

La Casa Palestina obre les seves portes a Barcelona

Jordi Panyella

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Des del dia 1 de març Barcelona disposa d'un espai on les persones de Catalunya i de Palestina poden trobar-se i compartir coneixements, experiències i moltes coses més. És la Casa Palestina. Situada al barri de Gràcia (Barcelona), la Casa Palestina romandrà oberta cada dissabte de sis a deu del vespre i, a més d'oferir servei de bar amb productes típics palestins i catalans, disposa de connexió gratuïta a internet i d'espais per organitzar exposicions, projeccions audiovisuals, xerrades o debats i també per escoltar música àrab.

La Casa Palestina és una iniciativa de la Comunitat Palestina de Catalunya que, des de fa 23 anys, intenta crear lligams amb el poble català. La Comunitat Palestina va néixer arrel de la necessitat dels seus membres fundadors de compartir vivències amb els seus compatriotes a l'exili i, al mateix temps, es planteja l'objectiu de donar a conèixer entre la ciutadania de Catalunya la cultura, la història i la problemàtica política que afecta el poble palestí.

Amb aquesta voluntat i al llarg de tots aquests anys, la Comunitat Palestina ha participat en nombroses activitats que han permès que la societat catalana conegués de primera mà les

L'objectiu és donar a conèixer la cultura, la història i la problemàtica política que afecta el poble palestí

diverses expressions de la cultura palestina i també les dures condicions de vida i la brutal repressió que pateix el poble

palestí en la seva lluita legítima per la igualtat de drets i per l'alliberament nacional. L'obertura de la Casa Palestina a Barcelona suposa l'existència d'un espai més per augmentar aquesta coneixença de la cultura palestina al nostre país.

La Comunitat Palestina de Catalunya també està duent a terme diverses iniciatives per complir aquests objectius. El

manteniment del portal informatiu palestina.cat, que és un espai d'informació bidireccional, n'és un exemple. La Comunitat també aposta en el seu pla de treball comunitari per la creació d'un punt d'informació per les persones novingudes de Palestina i per augmentar la relació i la coordinació amb altres comunitats de palestins d'arreu de l'Estat espanyol. ☺

Per contactar:

CASA DE PALESTINA
carrer Leopoldo Alas 12, Barcelona.
<http://palestina.cat>

illacrua 15 ANYS
No esperis 15 anys més a subscriure't!

SUBSCRIPCIÓ DE PROVA
Per només 15 euros, rebràs els 6 propers números d'illacrua

Envia'm les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a:
• secretari@illacrua.cat
• 93 552 98 79
• Via Libertat 45, escala B pral. 2a

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

monverd

Cooperativa Autogestionària de Distribució de Productes Ecològics

c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona
Telf. 934 855 596 Fax. 934 855 609
monverd@monverd.net
www.monverd.net

Cantar és natural

ESPLUGUES DE LLOBREGAT ACULL UNA NOVA JORNADA DE LA LLIGA GLOSA I CANT IMPROVISAT

Manual d'iniciació a la glosa, elaborat per l'associació Cor de Carxofa. Inclou un CD amb les principals tonades per iniciar-se i una breu explicació d'algunes d'elles

Josep Algans

Cantar és natural. Totes les cultures ho fan. Cantar versos lliures també és patrimoni de tots els pobles, com fer cançons noves o transmetre'n d'antigues. A Catalunya es canta més o menys com a tot arreu. Malgrat tot, aquí sembla que la glosa no sigui tant normal com a d'altres llocs. Això es fa estrany, tenint en compte que se suposa que som una terra de trobadors i de cantautors. La cançó improvisada, però, sembla que viu un moment de recuperació de la mà d'entitats com Cor de Carxofa. Fins i tot se'n fa una lliga: la pròxima jornada serà el 14 de març a Esplugues de Llobregat.

↳ Núria Tarota
/cultura@setmanaridirecta.info/

El glosat és el terme que s'empra per denominar el cant de versos improvisats al moment mateix d'interpretar-los. La cançó amb text improvisat no és un fet aïllat del nostre país, ja que moltes cultures del món comparteixen aquesta pràctica. En alguns indrets gaudeix d'un alt reconeixement de tota la societat i els seus actors hi tenen un lloc destacat: un exemple seria Euskal Herria i els seus *bertzolaris*. L'origen de la glosa al nostre país no és gaire diferent al d'altres indrets. És d'origen rural i s'ha fet servir com a mitjà de transmissió oral. Les feines del camp estan molt relacionades amb la cançó, bé per escurçar i fer més passables les dures jornades de treball o bé com una forma per ridiculitzar i

criticar els patrons o terratinents. Potser per aquest motiu la glosa és caracteritzada per la ironia i la sàtira. Per exemple, a les Illes Balears la glosa servia com a noticiari popular: quan una persona tornava de passar una temporada fora i volia conèixer els esdeveniments i anècdotes que havien passat en la seva absència.

Malgrat el seu origen popular, històricament la glosa la interpretaven una minoria de persones, a qui es llogava per cantar en les festivitats locals i familiars (com ara les matances del porc, casaments o fins i tot funerals). Sempre hi havia qui no volia mossegar la mà a qui li donava de menjar i adulava a qui li pagava.

De la nyacra a les albadades
Als Països Catalans es comptabilitzen més de 150 tonades diferents que han tingut relació amb la glosa o el fet de la improvisació. Actualment estan agrupades dins del glossari *Inventari dels vehicles musicals per a la improvisació poètica en la llengua catalana*, recollit per Francesc Tomàs Aymerich. Les diferències entre una i altra tonada són molt àmplies: la pròpia melodia, la quantitat de les frases que formen els versos, la forma com es rimen les frases dins d'un vers, els instruments que formen l'acompanyament —si n'hi ha—, el grau de participació dels oients del glosat a la tornada... D'entre les més popularitzades, podríem citar la glosa mallorquina i menorquina, la cançó de simbomba, el garrotin, la nyacra, la cançó de pandero, la

jota, les corrandes, les albadades i el cant de valencianes. De totes aquestes tonades, se n'han editat diferents reculls i manuals. El *Manual d'iniciació a la glosa* és un dels darrers treballs, elaborat per l'associació Cor de Carxofa. Aquest treball recull les principals tonades per iniciar-se en aquesta tradició i va acompanyat d'un CD d'àudio de referència per les tonades i d'una breu explicació d'algunes d'elles, a més d'exercicis per iniciar-se en la improvisació.

El cor de la carxofa
Cor de Carxofa (www.cordecarxofa.org) és una associació sense ànim de lucre que fomenta el glosat i que té com a objectiu la recuperació, la promoció i la difusió d'aquesta pràctica en llengua catalana. Al llarg dels seus dos anys de vida ha aglutinat un conjunt de persones que treballaven de manera gairebé aïllada per la divulgació i la popularització de la tradició de glosar. Essent conscients del que pot comportar la recuperació d'una tradició, Cor de Carxofa ha intentat popularitzar-la i revifar-la tot fomentant la participació i evitant caure en la preservació d'una peça folklòrica i de museu que cal mantenir en el record. És per això que l'objectiu de la divulgació passa necessàriament per viure i transmetre activament tots els sentiments i expressions que produeix la glosa, ja que no deixa de ser un punt de trobada on una col·lectivitat es reuneix per celebrar un esdeveniment i passar una bona estona. Uns espais que, per altra banda, avui dia

són força escassos. Entre les activitats relacionades amb la glosa que difon Cor de Carxofa hi ha la trobada d'Espolla (Alt Empordà), que se celebra el segon cap de setmana de gener i on es designa el regnat anual de les nyacres; les festivitats de Sant Antoni a Sa Pobla (Mallorca); la cantada d'albadades durant les Falles de València; el concurs de garrotins de Sabadell (Vallès Occidental) —que es considera el més antic de Catalunya—; el *Pique* de garrotins entre els Blancs i Blaus a la Festa Major de Granollers (Vallès Oriental); la Mostra Internacional d'Improvisador de Mallorca, que durant els darrers deu anys ha arreglat mostres de fins a 50 països diferents; la Jornada de Transglosadors (Barcelona), que aplega el món de la improvisació —des de la glosa al *hip-hop*— o les dotze hores de glosa que l'any 2007 es van fer per primer cop a Mallorca.

La Lliga de glosa i cançó improvisada

Una de les activitats que impulsa Cor de Carxofa és la Lliga. Consisteix en una competició de diferents equips, fins ara de representació comarcal, en la qual s'estableix una classificació per punts segons diferents criteris com l'habilitat dels diferents pals del glosat, la imaginació en el contingut, la rima o l'entonació. Es tracta d'una lliga de durada indefinida durant la qual es van plantejant diferents jornades a mesura que un col·lectiu o poble es predisposa a organitzar-ne una. Les normes, la composició del jurat, els criteris a puntuar, la mateixa estructura de la jornada i la resta de detalls els decideix el col·lectiu organitzador i varien de jornada a jornada. Malgrat tota aquesta variació, la Lliga acostuma a representar una batalla dialèctica on es busca l'originalitat i la improvisació extremes. S'exposa els dos participants de cada equip a desenvolupar una situació (normalment inversemblant) des de rols oposats, una situació que es descriu immediatament abans de començar la cantada. Fins ara les jornades de lligues s'han celebrat a Granollers, Sabadell, Barcelona o Espolla (jornada de *Xampions lic*). La propera jornada es farà a Esplugues de Llobregat el 14 de març i ja se n'està començant a preparar una altra que se celebrarà a Argelaguer (La Garrotxa).

Glosa per la Directa

La glosa com la Directa és un mitjà d'expressió on tots tenim l'ocasió de dir-ho ben clar i pel recte. Tant un com l'altre projecte, oberts a participar però que els quedi clar treballar per construir, i compartir el que volem dir. I ningú no ens farà callar!

COR DE CARXOFA

Pim-Pam-Pum

“Està clar que la nostra nau va a la deriva i que no funciona”

Pau Planas
ESCRITOR

Pau Planas és autor de la novel·la *La Nau* i el guanyador del darrer Premi de Novel·la Curta Just M. Casero. És la seva primera novel·la publicada i ens introdueix a bord d'una nau espacial per explicar-nos la resposta humana davant de les situacions de crisi. Uns quants centenars de persones dins una nau molt ben acomodada i confortable –calculada al mil·límetre– i un viatge d'aproximadament dos anys per arribar a Xeix. És una història que atrapa des de la primera a l'última pàgina. Alguns l'han classificat de novel·la futurista i d'altres l'han comparat a les utopies negatives de 1984, de George Orwell i amb *Un món feliç*, d'Aldous Huxley.

Clara Carbonell
/cultura@setmanaridirecta.info/

En el teu llibre què hi ha de ficció i què de realitat? Home... la nau i la trama són ficció, és una història inventada, és clar, però els espais interiors de la nau són escenaris quotidians com poden ser un jardí o una biblioteca. Les relacions entre els personatges i les seves preocupacions –cap on anem, què fem– són preguntes que també ens podem fer nosaltres (sense estar dins una nau). Fins i tot els problemes de l'energia del vehicle espacial es poden entendre com una al·legoria dels problemes de la terra per autoabastir-se sense esgotar els recursos. És massa tard per intentar reconduir la situació? Està clar que la nostra nau (el món) va a la deriva i que no funciona, però, si podem aterrar,

on i quan ho farem dependrà de tots nosaltres, de com ens hi impliquem.

Què té *La muntanya màgica* de Thomas Mann que fa que la citis a la novel·la?

Fa molts anys vaig pensar la història i m'acabava de llegir la novel·la. Vaig voler emular una mica l'ambient tancat i claustrofòbic que es viu allà dins. Llavors, aquest interior no el vaig fer servir mai. El vaig recuperar ara i, encara que no té res a veure amb aquesta novel·la, volia recordar que l'ambient d'estar tancat en un lloc és similar al que hi ha a la novel·la de Thomas Mann, salvant les distàncies entre les dues històries.

Per què el capità és un home i no una dona?

Ha estat un recurs literari. Volia que fos un personatge molt creïble i la societat és així (encara que no hi estigui d'acord, els capitans

Toe

són homes). Si hagués fet que fos una dona, el lector s'hagués preguntat el perquè i aquest dubte trencava el personatge. Havien de ser personatges versemblants, que no hi hagués cap sospita que desenfocés l'atenció. **Vist l'èxit de la primera, quan sortirà la propera novel·la?** Bé, jo continuaré escrivint, però després s'han de publicar i això ja no depèn només de mi. Quan sortirà? Potser d'aquí a un any o dos, no ho sé.

La república d'Skalariak

LA BANDA NAVARRESA PRESENTA UN DISC I DVD EN DIRECTE ENREGISTRAT A BARCELONA I ANUNCIA UNA ATURADA INDEFINIDA

Jordi Garrigós
/cultura@setmanaridirecta.info/

Van néixer fa més d'una dècada a Nafarroa, influenciats per l'*ska* i el rock radical basc. Poc s'imaginen que en ple 2008 Skalariak seria un dels referents dels sons rebels que arriben d'Euskal Herria. Després de quatre discos d'estudi i de centenars de concerts arreu han decidit aturar-se. Res millor que descansar amb un nou treball en directe que abraça aquests darrers anys: *Ska-Republik* (Maldito, 2008). “No hem volgut reflectir una trajectòria, sinó el que transmet sonorament i visualment un concert d'Skalariak”. Són paraules d'en Juantxo, vocalista del grup basc. Si bé ells asseguren que no és estrictament un recopilatori, el

cert és que el disc consta de 26 cançons que repassen el directe del grup, un concert on es passa pel bo i millor de la banda.

Pel que ens expliquen els Skalariak, la banda va trobar la fórmula màgica: “Un inici molt potent, seguit d'un bloc més *punk-rock* i continuar amb un aire més jamaicà, per acabar, és clar, amb molta força al final”. En aquests esquemes entren els vells èxits del grup: “Solo vivir”, “Jaia”, “Jose Republika” o “Vodka revolution”. Una metrallera de cançons amb la musicalitat i el saber fer d'una banda tant experimentada i carismàtica com Skalariak.

Directe i documental

La gravació del concert es va fer a Barcelona el 20 d'octubre passat a la sala Razzmatazz, un fet que segons Juantxo va anar

així: “Teníem clar que el concert havia de ser l'últim de la gira. Buscàvem un lloc tancat on hi capigués força gent. Barcelona era perfecte, ja que hi tenim molts seguidors i, sens dubte, la vam encertar”. El resultat d'aquella nit màgica el tenim en aquest *Ska-Republik*, que adjunta format CD i DVD i inclou el documental *Ghetto Rebelde*, una filmació que ens ensenya les intimitats viscudes pels Skalariak durant els últims anys.

I a partir d'ara? Això és una pregunta que han de respondre ells mateixos, per això donem veu a en Juantxo: “De moment, continuarem promocionant aquest disc en directe, en el qual tenim molta energia dipositada. Després descansarem un temps llarg i de fet no hem pres cap decisió definitiva”.

‘Mori el Merma’: el contrast a Vic

LA PUBLICACIÓ INDEPENDENT DE L'ASSEMBLEA JOVE PRESENTA UN NOU NÚMERO

MÉS INFORMACIÓ:
WWW.LAMALLETDELMERMA.CAT

Estel B.Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

Ja ha començat a circular per Osona el número 4 de la revista *Mori el Merma*, editada per l'Assemblea Jove de Vic i dedicada, en aquesta ocasió, a l'impacte de l'especulació urbanística a la comarca.

Amb aquest exemplar d'hivern *Mori el Merma* continua la dinàmica iniciada el 2006 d'editar dues revistes l'any. L'objectiu continua essent el mateix: esdevenir una plataforma de comunicació i expressió dels joves de la ciutat i de la comarca i, anant una mica més enllà, seguir l'actualitat dels moviments socials.

En aquesta ocasió el tiratge ha estat de 500 revistes, que l'Assemblea preveu distribuir gratuïtament a Vic i als voltants.

L'índex repassa les principals campanyes del col·lectiu de joves, opinions sobre la normativa del civisme i presenta un monogràfic sobre les diverses lluites en defensa del territori. Alhora, la secció referida a la història de Vic continua amb un reportatge dels bandolers per donar pas a l'apartat final, un bon ‘Calaix de Sastre’.

Presentació amb debat

Aprofitant l'exemplar que acaba de sortir de l'impremta, l'Assemblea va preparar un debat el dia 1 de març a la tarda, al Cafè de l'Orfeó de Vic, amb la idea de fer una passejada pels mitjans de comunicació social o de contrainformació dels Països Catalans i parlar sobre l'estat de la qüestió. L'acte va comptar amb la participació d'una vintena de

persones i amb la presentació del col·lectiu Comunicant i del setmanari DIRECTA.

El mite d'en Merma i una de tantes altres

En Merma era un veí molest, empenyat i amb mala bava. La canalla de Vic encara persegueix aquest personatge a les festes populars. Esperonat per la frase de “Mori el Merma”, el capgròs comença a córrer amb un fuet a la mà disposat a enfrontar-se a qui li planti cara.

D'aquí ve el nom que descriu una de les diverses iniciatives de l'Assemblea Jove. Al marge d'aquesta, n'hi ha d'altres. Una de les més importants és el nou centre social que preveuen obrir d'aquí molt poc per continuar creant “una ciutat dinàmica on siguem elements actius i no passius”.

Publicitat

aula m èdia

www.aulamedia.org
Educació en Comunicació

Un altre mestissatge és possible

Rauxa
SALA APOLO
divendres
7 de març

Roser ortiz

✉ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

El conjunt Rauxa va presentar el seu segon disc, *Teràpia de grup* (Música Global, 2008) a l'Apolo el 7 de març. La sala plena i la gran animació aconseguida demostren l'èxit de la fórmula d'aquests sabadellencs. La banda, encapçalada pel cantant Jaume Ibars, va presentar la nova formació –sense l'acordionista occità Rafeu Sichel i amb la incorporació del teclista Nicox– i cançons noves amb un esperit aparentment festiu, però amb una voluntat que no es queda en l'ànim purament lúdic. El grup justifica el títol del seu nou treball amb l'argument que elaborar-lo ha estat tota una teràpia per endevinar per on havia de tirar la banda després d'uns anys concentrats en el directe. Però també és cert que escoltar les cançons de Rauxa és un tracta-

ment molt eficaç contra un mal molt comú entre els catalans: aquell que diu que les expressions més arrelades en la pròpia cultura no fan modern ni cosmopolita.

La proposta dels Rauxa beu, com a mínim, d'un parell de tradicions musicals amb un fort arrelament. La més recent és allò que els mitjans de comunicació hem batejat de forma imprudent com a *mestissatge*, però que bàsicament és una posada al dia de la rumba catalana més o menys pura, empeltada ja sigui de rock o de ritmes caribenys. A diferència d'altres bandes d'aquesta escena, però, els Rauxa també són deutors d'aquelles cançons nascudes a l'escalf del foc de camp, de la xiruca i del cançoner. Digueu-li *folk*, digueu-li cançó, però al cap i a la fi sempre anirem a petar a noms com Esquirols o Xesco Boix. Són aquests artistes dels setanta els qui van adaptar al català els espiri-

tuals negres, el *blues* i el *country* que es cantava a l'altra banda de l'Atlàntic. Una herència que als catalans sembla que els fa vergonya reivindicar, tot i que hi ha cultures, com l'anglosaxona, a qui no produeix cap recel –tot el contrari– recordar la figura d'artistes com Woodie Guthrie o Pete Seeger.

Propostes com les de Rauxa, però, demostren que aquesta tendència comença a escapar-se. La clau per fer-ho és fer compatible aquesta herència, que trobem evidenciada en temes que van ressonar a l'Apolo com "Flis Flis", amb l'actualització de gèneres com l'havanera a "Brut", la reinterpretació del tango "La D.I." o la rumba marca de la casa, que continua essent el pal de paller de la història. Tot plegat, executat de manera amena, sense grans pretensions musicals però amb professionalitat. Un públic entregat i cada dia més nombros demostra que un altre mestissatge és possible.

La voz de los nadie

'AQUELLA QUE TAMBÉ SE EQUIVOCA'
(AUTOEDICIÓ)
POP

Darrere d'aquesta formació s'amaga l'esperit del grup Presidents, aquella formació de la Selva del Camp que durant la dècada dels 90 ens va regalar tres magnífics discos de *punk-rock* i va situar el Camp de Tarragona al mapa. Ara, però, toca canviar de xip. La Voz de los Nadie és una altra cosa, un projecte molt més intimista que barreja el *pop* de melodies properes amb arranjaments personalistes, propis d'un cantautor que té la necessitat de transformar-se en banda de rock.

Aquest treball no és un disc que entri a la primera, però es deixa escoltar i permet que –quan te'l fas teu– cançons com "No hay cárcel ni condena", "Decidir", "Sonríe la sencillez" o la magnífica adaptació de la cançó original de Números Rojos "Horas lentas" arribin a la categoria de cançons rodones que interioritzes amb certa facilitat. Amb un disseny cuidat i una producció de luxe, aquest treball mereix no passar desapercebut. Esperem tenir-ne notícies aviat. DAVID VÁZQUEZ

Albert Pla

'VIDA Y MILAGROS'
5 DE MARÇ AL PAVELLÓ
MULTIUSOS D'AGRAMUNT

Acompanyat de cinc músics impressionants i amb la presència del ja habitual Diego Cortés als seus espectacles, aquest veterà de la música d'autor continua als escenaris. Tothom coneix, per bé o per mal, l'Albert Pla. En un escenari relativament íntim i, sobretot, amb un ambient molt especial, amb taules i cadires per seure i fruits secs de pica-pica, es dedica a repassar cadascuna i totes les seves cançons més

emblemàtiques. El sofà, sempre present, i la seva peculiar vestimenta t'atrapa des del primer moment. Les mans del guitarrista Diego Cortés se t'enduen a un altre planeta quan, enmig de l'espectacle, el deixen sol amb la seva música. Algunes cançons no publicades, les mítiques que tothom canta i un escrupolós adéu quan a l'artista li dona la gana que et fa pensar de tornar-hi. ALEIX PORUC

'Inland Empire'

(DEAPLANETA, 2006) EDICIÓ DVD 2008
DIRECTOR I GUIONISTA: DAVID LYNCH
INTÈRPRETS: LAURA DERN, JUSTIN THEROUX,
JEREMY IRONS, JULIA ORMOND
DURADA: 173 MINUTS
IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VE

L'autor de *Blue velvet* es mostra més insubornable que mai en aquest llarg malson rodat en video digital i finançat fora de Hollywood, amb capital europeu i dels mateixos caps del projecte (Lynch, la seva exdona i la protagonista). Una actriu en decadència comença a patir desdoblaments de la identitat quan és contractada per interpretar el *remake* d'un film polonès maleit. Festival oníric i surrealista de símbols i signes hermètics, trenca-closques que inclou esbossos

de multitud de films possibles, *Inland Empire* és un desmesurat poema fosc a la llibertat creativa i als regnes del subconscient. Aquesta desmesura provoca desajustaments inevitables en una obra semiimprovisada, però alhora un sincer sentiment d'adhesió en l'audiència més receptiva. Potencialment tediosa, però probablement fascinant, és la mostra més pura dels claroscurs de l'imaginari lynchian, a estones magnètic i a estones autoindulgent. IGNASI FRANCH

Matthew Tree

La vida després de Déu

ara

'La vida després de Déu'

MATTHEW TREE
ARA LLIBRES, 2008

Matthew Tree, escriptor mediàtic i col·laborador polèmic de la DIRECTA, elabora un manual del bon ateu en un moment en què –en el context global– les religions, les sectes i el misticisme prenen força de nou davant del pensament racionalista. *La vida després de Déu* no ha tingut un ressò mediàtic gaire elevat. De fet, si no ens falla el recompte, aquesta és la primera crítica que es publica del llibre, que es va editar l'octubre de 2007. Un silenci que resulta sorprenent si tenim en compte que el llibre toca temes d'intensa actualitat, en un context en el qual les dues grans religions monoteistes –el cristianisme i l'islam– semblen reforçar els seus perfils més dretosos i obscurantistes. La crítica a les religions –a totes sense excepció– des del pensament racional és, encara avui, un terreny pantanós, que Tree trepitja sense enfangar-se i repartint clatellots a tort i a dret en un volum ben documentat i sense concessions a la correcció política. ROGER PALÀ

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

DIVENDRES 14

MARXA TEMPS DE RE-VOLTES A LLEIDA

19h. Casal Ocell Negre. C. Sant Carles, 8. Lleida.
I a l-antic local d'IPCENA.C. Jaume I el Conqueridor, baixos. Lleida.

Tallers simultanis: Decreixement a nivell municipal i Economia Contrahegemònica

ORGANITZA: IPCENA, CASAL OCELL NEGRE I CSA LA MARANYA

Dilluns s'inicien els actes a les comarques de ponent. Dilluns, la Vall del Corb; dimarts, Tàrrrega; dimecres, Mollerussa; dijous i divendres, Lleida; dissabte i diumenge, Balaguer. La propera setmana, la marxa enfilà la pujada cap al Pirineu oriental, amb activitats a Tremp el dilluns i a Sort, dimarts i dimecres. S'ha creat un arxiu de fotos de la marxa. En aquest enllaç podeu trobar les notícies i vídeos d'entrevistes a col·lectius que va fent Temps de re-voltes durant el seu recorregut.

Més info: tempsdere-voltes.cat

temps de re-voltes
posem en marxa el decreixement!

DIJOURS 13

PRESENTACIÓ DE L'OBSERVATORI DELS DRETS SOCIALS

19:30h. Sala d'actes de l'Escola Industrial de Terrassa (UPC).

L'Observatori dels Drets Socials (ObDS) és un grup d'unió i enfortiment de la defensa dels drets socials.

Intervindran: Santiago Vidal, magistrat de l'Audiència Provincial de Barcelona. Eva Izquierdo, advocada i vocal de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona. Abdennur Prado, President de la Junta Islàmica Catalana.

ORGANITZA: OBDS

SORTIM DE CASA

DISSABTE 15

MANIFESTACIÓ NO A LA GUERRA
17h Plaça Universitat, Barcelona

Mani convocada en el marc de la crida internacional de la Conferència 'El món contra la guerra'.

CONVOCA: PLATAFORMA ATUREM LA GUERRA

Ara, com fa 5 anys...

NO A LA GUERRA!

- Tropes fora de l'Iraq i d'Afganistan
- Cap atac a l'Iran
- Justícia per a Palestina

FORA TOTE
No a l'ocupació

MANIFESTACIÓ
Dls 15 de març - 17h - Barcelona: Pça. Universitat - Pça. Sant Jaume
Convoca: **Plataforma Aturem la Guerra**
Més informació: info@aturemlaguerra.org - www.aturemlaguerra.org - Tel. 93 301 0171

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOURS 13

Inauguració de l'exposició de fotos: les dones del meu barri.

19h. l'AAV de l'Esquerra de l'Eixample. Av. Roma, 139, bx Barcelona. En suport a les dones víctimes d'assetjament immobiliari. Activitat de l'AAV de l'Esquerra de l'Eixample i Dones d'enllaç.

Presentació del llibre 'Entre imams i capellans' de Salvador Cardús.

20h. Amics de les Arts i Joventuts Musicals. C. sant pere, 46, primer pis. Terrassa. Diàleg obert sobre la societat, la cultura i la religió de Marta Alòs i Brahim Yaabed Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals i Pagès Editors.

Presentació del llibre 'COM és possible? Un tomb pels límits de la democràcia mediàtica' de Laika Soyuz i Penya-roja.

19:30h. Llibreria Icària. C. Arc de Sant Cristòfol, 11-23. Barcelona. Organitza: Comunicant.

16 anys aturant el Pla Caufec

19h. SCI-Catalunya. C. Carme, 95, baixos. Barcelona. Amb la participació de la Plataforma popular contra el Pla Caufec d'Esplugues de Llobregat que lluita per aturar aquest pla, que pretén urbanitzar massivament la muntanya de Collserola al límit amb el seu Parc Natural. Organitza: SCI-Catalunya.

DIVENDRES 14

Un altre món ja és possible, primeres jornades internacionalistes

20:30h. Casal Popular Panxampla. C. Gil de Frederic, 6. Tortosa. Xerrada: "El món: una perspectiva global" amb Arcadi Oliveres. Dissabte 15: 22:30h Projectió: *La espalda del mundo* un documental sobre les mines de Bolívia fins al Kurdistan Organitza: Casal Popular Panxampla

"un altre món és possible"

primeres jornades internacionalistes
14 de març // 3 d'abril // 9 de maig // 13 de juny
Casal Popular Panxampla

Kafeta Travolaka. 'Dichosos' els normals, aquests éssers estranys

21h. Can Vies. C. Jocs Florals, 40. Barcelona. Xerrada debat amb l'Assemblea de psiquiatritzats i psiquiatritzades en lluita. Organitza: Guerrilla Travolaka.

Kafeta Travolaka
"Dichosos" els normals, aquests éssers estranys

Xerrada sobre la lluita dels i les conductors/es d'autobusos

20:30h. La Revoltosa. C. Rogent, 82. Barcelona. Amb membres del Comitè de descansos. Organitza: CSO La Revoltosa

Activitats del Centre Social Ocupat i Autogestionat
82 carrer Rogent. <M> L1/2 dot L5 Camp de l'Arpa
revoltosa@squat.net <http://revoltosa.squat.net>

Xerrada sobre Josep Alomà i la Revolució Llibertària a Tarragona.

19h. Saló d'Actes de l'Ajuntament de Tarragona. Plaça de la Font. Taragona. Amb Josep Piqué, director de l'Arxiu Municipal, i Xavier Ramon Alomà, autor d'un treball de recerca sobre el seu avi. Alomà va ser dirigent de la CNT a Tarragona, director del *Diari de Tarragona* durant la revolució del 36 i fundador de l'Ateneu Llibertari de Tarragona. Organitza: CGT Tarragona

Presentació del nou disc de Ràbia Positiva (HC de Sants).

22h. C. del Parc, 13. Lleida. Passi del documental de celebració del 15è aniversari del grup i actuació en acústic. Organitza: Assemblea del CSA La Maranya.

"ONGD: reinventar-se com a moviments socials?"

19h. SCI-Catalunya, C. Carme, 95, baixos. Barcelona. Hi participaran: Javier Erro Sala, membre de la Fundació Paz y Tercer Mundo i Montse Santolino, membre de FCONGD. Organitza: SCI-Catalunya.

DISSABTE 15

Fira de Sensibilització per la Transformació Social: I si decreixem?

13:30h. Cotxeres de Sants. C. de sants, 79. Barcelona. 13:30h: Dinar popular i passí de documentals 16h: Taula rodona sobre el decreixement (Jean Louis Prat, de MAUSS). 17:30h: Presentació d'experiències pràctiques de decreixement i taller debat. 20h: fanfària Gadjo 21h: Teatre *No et consumeixis* de la Cia. Xucrut. Organitza: REDS- RAI- Entesa pel Decreixement

Documental i xerrada "Venezuela Bolivariana. Pueblo y lucha de la IV guerra mundial"

18:30h. Ateneu Popular la Sageta del Foc. C. Trinquet vell, 15. Tarragona. Amb la participació de membres d'organitzacions populars veneçolanes. Organitza: Cercle Marxista

Jornada contracultural de Kaos en la Red

18:30h. Casa de la Solidaritat. C. Vistalegre, 15. Barcelona. Presentació de Kaos en la Red per Anibal Garzón; del llibre *Viva Tierra y Libertad*, a càrrec del coordinador Raúl Calvo Trenado i del documental *Venezuela: Renace la utopia*, a càrrec del director Miguel Álvarez Organitza: Col·lectiu Kaos en la Red

DIUMENGE 16

Concerts de música compromesa per despertar consciències "COMBAT ROCK 08"

21:30h. CSO La BankaRota. C. Rubió i Ors n, 103. Cornellà. Amb THE BAYONETS (sèrbia), SEGONA OPCIO i GAZAPOS. Entrada: 3 euros Org: Radikal Records-CSO Tòxics.

Exposició llibertària a Perpinyà.

Del 15 al 24. Llibreria Torcatis. C. Mailly, 10. Perpinyà. Organitza: CNT

Conferència-Dèbat
21 març a 18h30
La Revolució Llibertària és la continuació de la Revolució Social del 36. És el moment de la seva reafirmació i el moment de la seva projecció al món. Organitza: CNT 66

Exposició a Perpinyà
du 15 au 24 mars 2008
La Révolution Libertaire en Espagne
Conférence - Dèbat
21 mars a 18h30
C. Mailly, 10 - Perpinyà

NO OBLIDEU...

DIJOURS 13

PASSI DE VIDEO. JORNADES 'AIXÒ TAMBÉ ÉS VIOLÈNCIA DE GÈNERE' A TARRAGONA

19:30h. Casal Popular Sageta de Foc. C. Trinquet vell, 15 de Tarragona

Cinefòrum sobre la pel·lícula *Las mujeres de verdad tienen curvas* de Patricia Cardoso (2002) La pel·lícula explica la història d'una jove filla d'emigrants mexicans que viu a la zona est de Los Angeles i que lluita per mantenir un equilibri entre les seves ambicions personals i la seva herència cultural, mentre intenta obrir-se camí a la vida.

ORGANITZA: CAU DE LLUNES

agenda@setmanaridirecta.info
<envieu les vostres convocatòries>

La indirecta

L'ENTREVISTA // ALBIN KURTI, ACTIVISTA KOSOVAR

“Kosovo s'està separant de Sèrbia, però Sèrbia està entrant a Kosovo”

Albin Kurti dirigeix l'únic moviment de resistència cívica de Kosovo, Vetëvendosje –auto-determinació en albanès–, que defensa la celebració d'un referèndum com a única solució democràtica per definir el futur de Kosovo. Amb només 32 anys, Kurti ja ha passat diverses vegades per la presó. La primera, per manifestar-se contra la repressió de Milosevic el 1999; l'última –encara no fa un any– després d'una marxa pacífica contra l'UNMIK, durant la qual van morir dos activistes de Vetëvendosje pels trets de policies romanesos de les forces internacionals.

Carles Castro • Oriol Andrés
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Carlos Castro

Després de cinc mesos a la presó i d'uns altres cinc sota arrest domiciliari, quina és la seva situació actual? Els jutges internacionals van haver de suspendre el meu procés davant la impossibilitat de donar-me un judici just per falta de defensa. Vaig fer una crida als consells de defensa a no representar-me, ja que no reconec aquest tribunal i els advocats van respondre positivament. Tanmateix, la pregunta és: per què un tribunal internacional que s'encarrega de crims de guerra i violència interètnica va acceptar el meu cas? La conclusió: l'objectiu era aïllar-me.

De què l'acusaven?

Em van acusar de temptativa de perill públic, d'obstrucció a la justícia i de cultura de resistència, una acusació que, com ja vaig dir al procés, m'encanta. És el que he estat fent tota la meua vida i agraeixo que m'ho reconeixin.

“Demaneu una independència amb plena sobirania”

La comunitat internacional assegura que el de Kosovo és un cas sui generis i que, per tant, no és extrapolable a d'altres regions. Què en pensa?

No considero que Kosovo sigui *sui generis* i no crec positiu que s'afirmi això, ja que si és especial vol dir que s'hi pot experimentar. Aquesta afirmació pretén anul·lar les aspiracions d'altres pobles que també desitgen l'autodeterminació i busca minar la solidaritat i el recolzament entre els pobles oprimits del món. Jo, en canvi, crec que som un cas clàssic d'opressió i de colonització. Des de la comunitat internacional, el

que es vol mostrar és que només essent *sui generis* –és a dir, submis i obedient a una gran potència– es pot aconseguir la independència. Odien el nostre moviment perquè creiem que la independència no és un regal sinó un dret. El que demanem és una independència amb plena sobirania, fruit de l'autodeterminació i la descolonització.

O sigui que no està content amb l'actual model?

Ni molt menys. La comunitat internacional i el govern kosovar han estat centrant-se en la data de la independència per no parlar de la qualitat d'aquesta sobirania. Aquesta gran festa només s'ha fet per endossar-nos la nova bandera que ens separa d'Albània, l'arribada de l'Eulex (la missió militar de la Unió Europea), que portarà policies i jutges i que és una manera autoritària de crear un Estat, com a Bòsnia, amb un monarca internacional. I finalment, el paquet dissenyat per l'exrelator de l'ONU Martii Ahtisaari per Kosovo, que reconeix el dret de les municipalitats sèrbies a connectar-se horitzontalment entre elles i verticalment amb Belgrad, és a dir, la creació d'una República Srpska (República Sèrbia de Bòsnia) kosovar. Així doncs, aquesta independència no comporta la integritat territorial ni tenir una butaca a l'assemblea de l'ONU i tampoc permet que Kosovo formi un exèrcit per protegir-se. Ens han reconegut, però continuem essent dependents. És com quan et regalen una caixa però, quan l'obres, està buida. En aquest cas, no dic que estigui completament buida, però sí que ho està més del que la gent es pensa.

Davant d'aquesta situació, us mobilitzareu?

Ens manifestarem i protestarem contra l'Eulex i contra la imple-

mentació del paquet Ahtisaari i, a més, intentarem organitzar una mica més el descontent socioeconòmic. D'aquí poc la gent haurà d'afrontar aquesta independència buida.

Quin futur immediat preveu per al nou país?

Depèn molt de quin sigui el pla de Sèrbia. Ara mateix, per exemple, cinc municipalitats estan sota el control de Belgrad, que vol unir l'est de Kosovo per aïllar la vall de Presevo, un territori serbi de majoria albanesa. Va passar el mateix amb Bòsnia. Primer va ser reconeguda com a país, però als acords de pau de Dayton es va legitimar la partició. Kosovo s'està separant de Sèrbia, però Sèrbia està entrant a Kosovo. La descentralització és bona quan tens sobirania. Si les estructures sèrbies intenten establir fronteres internes i connectar aquests territoris entre ells serà la fi de la pau.

“La gent haurà d'afrontar aquesta independència buida”

És pessimista doncs?

Sóc un pessimista constructiu. Crec que hauríem de ser molt crítics amb el que s'està preparant. Per a mi, el punt de mira s'ha de posar en per què no s'ha organitzat un referèndum. Quan estava a la presó els carcellers em van dir: “Albin on vols dormir a la llitera de dalt o a la de baix?”. Jo vaig contestar: “Vull sortir de la presó?”. Ells van dir: “No, tu et quedas a la cel·la, però en quin llit vols dormir?”. El mateix succeeix amb la UNMIK, que em dona a escollir

només el partit a qui votar, però no l'estructura ni els elements fonamentals de l'estat.

Però la majoria de la població va votar per Thaçi?

A les darreres eleccions van votar un 37 per cent dels kosovars, és a dir, la majoria era un 20 per cent. Un 60 per cent no va anar a les urnes, no volen votar unes institucions sense sobirania.

Quina és la teua relació amb aquestes institucions?

Nul·la. Alguns polítics regionals de rang mitjà ens recolzen, però els alts càrrecs polítics, en general, ens odien. Volen vendre'ns això com una història meravellosa i el nostre moviment els interpel·la.

Veus possible la unió de Kosovo amb Albània?

Quant més es parli de la partició de Kosovo o de divisions internes més gent mirarà cap a Albània.

Creu que la independència solucionarà els greus problemes econòmics del territori?

La independència no solucionarà els problemes, però obrirà oportunitats per solucionar-los. Per exemple, cada any marxen 50 milions d'euros a Mònaco per la telefonia mòbil. L'objectiu és que tots aquests diners es quedin aquí. Tanmateix, la premissa actual no és el desenvolupament, sinó l'estabilitat, encara que això signifiqui estabilitzar la misèria.

I com veu la integració de la població sèrbia?

Si tenim un albanès i un serbi treballant junts a una fàbrica per 300 euros se solidaritzaran i cooperaran. Però amb la misèria i amb el baix nivell de desenvolupament la integració no pot funcionar. En un saló de te tothom és un *gentleman*, però en les condicions actuals sorgeixen hostilitats fins i tot entre els millors amics. ●

“Com a dogma: totes les paraules”

Jordi Martí Font
/opinio@setmanaridirecta.info/

El Che parla a tocar de Fuster. El primer demana a les noves nacions lliures que s'afegeixin a les nacions no alineades que lluiten contra l'imperialisme... El segon defensa “la nostra unitat”.

Orxata Sound System, mentrestant, aposta per la creació d'un exèrcit d'escèptics, com a única arma la no-veritat. Per fer front a la veritat absoluta, la farem mentida i el mentider serà qüestionat.

I jo m'hi apunto, amb totes les paraules que he anat amuntegant cada mes dels darrers anys en llargues columnes... de paraules.

Cap exèrcit és d'alliberament, sinó de negació de totes les preguntes

Perquè els dolents de la pel·lícula, els qui ens volen mal, no vénen només de fora de la closca que ens hem fet. Aquí en tenim alguns que, si tinguessin l'ingredient que els falta –el poder–, serien si fa o no fa com els de fora. I el poder no s'aguanta quan li negues la possibilitat del dogma. I del dogma en depèn l'obediència que aguanta els exèrcits. Per això, entre altres, l'exèrcit no és “dels nostres” ni ho serà. Perquè cap exèrcit és d'alliberament, sinó de negació de totes les preguntes, de totes les llibertats (no confongueu amb la paraula en boca de Rajoy-Zapatero) i “no hi haurà cap creient sense ser esclau ni cap dogma innocent”.

Fora dogmes, fora exèrcits i fora esglésies, incloses les nostres. No només “nosaltres” i per això “les millors”, sinó –sobretot– perquè estiguem lluny de l'autoritat. Així el no-exèrcit serà ingovernable, “d'escèptics”, com diuen ells. I tindrà “com a única arma la no-arma” i “com a dogma totes les paraules”. Amén.

UBJLIDICITAT

